

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Reformatori blânzi?

Mi-a produs o reacție negativă editorialul din iunie 1994, intitulat *Reformatori blânzi*. În primul rând, m-a șocat titlul. E ca și cum s-ar fi zis „reformatori vaccinați”, sau „cumpărați”, sau „manipulați” etc.

De la început am constatat că autorul recunoaște că tot mai mulți dintre noi doresc să vadă curățirea bisericii. Dar, există un dar... Cine și cum să o facă? Și continuă portretul robot al reformatorului blând. În urma lecturării acestui articol, aș dori să cunosc răspunsul la câteva întrebări:

1) Reformatorii au fost și sunt aleși de biserică? Dacă Dumnezeu îi cheamă la această lucrare, cine sunt cei care ar trebui să le recunoască dreptul de a face lucrarea Sa?

2) Care reformatori au lucrat singuri, fără a fi înconjurați de simpatizanți? Și Isus a strâns în jurul Său ucenici ...

3) Isus a lucrat și pentru cărturari... Dar când au acceptat aceștia un reformator?

4) Orice reformator a luptat pentru o idee, fiecare a avut de dus o solie și nu a fost multilateral dezvoltat.

5) De ce caută conducerea să se delimitizeze de acțiunile unor reformatori? În ce timp a stat conducerea bisericii alături de reformatori? Când Ellen White nu a fost de acord cu conducerea, ce s-a întâmplat?

6) Nu cred că reformatorii se întorc în banca lor; ei nu ies la pensie. Cine a sfârșit-o așa?

Oricât ați dori să-i „îmblânziți” pe reformatori și ați dori o reformă de calitate, doar pentru liniștea noastră, Martorul credincios ne somează: „Pocăiește-te!” Și lucrarea aceasta este dureroasă, plină de neliniște.

Gili Antea, București

Întrebările sunt legitime și este de folos pentru biserică - membri și conducători - să reflectăm asupra lor. Răspunsurile nu sunt atât de unilaterale cum par. Nu văd o linie groasă între conducători și reformatori. Președinți ai Conferinței Generale, precum Arthur Daniells și Robert Pierson au fost reformatori, nimeni nu tăgăduiește acest lucru. Totuși, au fost aleși de biserică. Dacă un membru al

bisericii inițiază o înnoire spirituală, este reformator; dar dacă un conducător o face, nu este reformator? Sau soliile fr. Pierson sunt reformatoare nu mai după ce a încetat să mai fie președintele bisericii mondiale?! Oricum, revista este deschisă unui asemenea subiect.

Sigur, tonul tulburat al scrisorii - în contrast cu atmosfera liniștită a articolului - lasă să se întrevadă o trăire în biserică marcată de experiențe înălțătoare, dar și de crize dureroase.

Articolul abordează un aspect al lucrării reformatorilor. Sunt și alte aspecte legitime. Exemplul clasic este Luther și Melancton. Vijeliosul Luther a pus în mișcare Reforma, dar liniștitul Melancton a formulat doctrina, a reglementat relațiile delicate dintre biserică Reformei și statele vremii, a atenuat conflictele între reformatori. Luther declanșează, Melancton consolidează. Articolul dorește să contribuie la consolidare. Reforma nu se va face, zice Domnul, „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”.

Redacția

Scrisori de după gratii

În *Curierul Adventist* din august 1994, s-a publicat apelul venit din închisoarea din Aiud - exprimând nevoia de corespondență, de încurajare, de speranță pentru o viață mai bună în Hristos a celor aflați, pentru un timp, după gratii.

Au răspuns la acest apel peste douăzeci de persoane, care au solicitat adrese și au trimis scrisori de încurajare și chiar pachete cu alimente. Cei din închisoare nu pot să răspundă tuturor scrisorilor, fiind limitați la o singură carte poștală pe lună. De aceea ei doresc să transmită, prin intermediul *Curierului Adventist*, mulțumiri fierbinți tuturor celor care și-au luat timp să le scrie cuvinte de mângâiere.

Aurel Stănoiu, Aiud

Apeluri vechi și noi

Prin revista *Curierul Adventist* (ianuarie 1990), conducerea bisericii din România, după ce se prezintă înaintea lui Dumnezeu și a bisericii mărturisind greșelile trecutului și cerând îndurarea lui Dumnezeu, face un apel către biserică. „Conducerea bisericii vă cheamă să ne apropiem

unii de alții în rugăciune, rugăciune de recunoștință și de căință, dar și mijloc ca Dumnezeu să erte lipsurile, să împlinească golerile, să vindece rănilor și să aducă tămăduirea sub aripile Sale. Domnul este dornic să împlinească ceea ce i-a spus lui Solomon: Dacă poporul Meu ... (2 Cron. 7,14).”

De atunci și până în prezent, Dumnezeu a trimis apeluri după apeluri, solii după solii, una impresionantă, alta cercetătoare, alta urgentă... prin revistele noastre, de la amvoanele noastre, prin diferite programe și întâlniri speciale.

Trebuie să recunoaștem că în acești cinci ani Dumnezeu a cercetat biserica Sa și ne-a probat - ne-a probat prin soț sau soție, prin copii și părinți, prin frați și surori; ne-a probat ca tată sau mamă, copil sau părinte, soț sau soție, membru sau slujbaş; ne-a probat credincioșia, răbdarea, sinceritatea, dreptatea, generozitatea, unitatea, colaborarea, supunerea, ascultarea, contribuția la lucrările bisericii în cele spirituale și în cele materiale.

Evenimentele viitoare deja ne sunt descoperite, dar, la apropierea lor, Domnul ne avertizează din nou prin solii Săi. Pocăința și ascultarea vor declanșa conflictul final și acesta va fi prilejul ca mulțimi de oameni să afle și să îmbrățișeze adevărul. „Prin aceste avertizări solemne, oamenii vor fi treziți. Mii și mii vor auzi cuvinte pe care nu le-au mai auzit niciodată” (*Tragedia Veacurilor*, pag 556).

Maricica Țătaru, Sănduleni, Bacău.

Prieteni la antipozi

În cursul verii anului 1994, am făcut o scurtă vizită în București. Deși nu am putut întâlni pe frații și surorile din marea familie a bisericii, am putut sesiza spiritul și trăsăturile specifice ale locuitorilor.

Veștile misionare din trimestrul IV al anului trecut, prezentând lucrarea din România, au fost însă foarte interesante și mi-au întregit tabloul. Eu însumi am avut multe lucruri deosebite de povestit. Sunt nerăbdător să revin și să cunosc direct biserica adventistă.

Warren Schmelzer,
Port Elizabeth, Africa de Sud

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 4 Editorial
- 5 Editorial special
- 9 Scrisoare deschisă către biserică
- 10 Dialog
- 11 Drepturi și libertăți
- 14 Știri, informații, anunțuri

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va domina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihătirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*, 23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 6 **Speranța adventă și valorile spirituale**
Adalbert Orban
- 12 **CREDINȚA ÎN ACȚIUNE**
Iubire și cămin pentru copii/ Azilul Theodora/Copiii din Burtonsville
- 15 **Conferința Generală pe înțelesul tuturor**
Adrian Bocăneanu
- 20 **Oh, tinerii...**
Ion Buciuman
- 22 **SĂNĂTATEA CA MISIUNE**
Generalii Domnului
Dr. Constantin Dinu

În numărul viitor:

**Străjere,
cât e ceasul?**

Florin Lălu

6 Speranța adventă și valorile spirituale

15 Sesiunea de la Utrecht în întrebări și răspunsuri

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consulanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Farray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Tancu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugesții, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**
Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 3

Adevăruri recunoscute

Parcurgerea literaturii creștine - teologice sau devoționale - ne oferă câteodată surprize foarte plăcute pentru noi, adventiștii. Ne-am obișnuit să fim mereu pe picior de luptă (doctrinală) și să ne apărăm singuri (cu Biblia). Dar, în ultimele trei sau patru decenii, unele dintre doctrinele și practicile noastre de inspirație biblică au căpătat o recunoaștere semnificativă. Ele sunt astăzi susținute de numeroși lideri creștini și teologi ca fiind biblice și autentice creștine, după ce adventiștii au fost etichetați nebiblici și necreștini tocmai datorită lor.

Să luăm câteva exemple din domeniul doctrinei, al practicii religioase și al stilului de viață.

Pe teren teologic, observând această „mișcare a apelor”, regretatul pastor, profesor și autor Wilhelm Moldovan a adunat în volumul său de *Doctrină biblică* numeroase documente din literatura teologică ce susțin poziția adventistă. Altele apar în recenta lucrare colectivă *Adventiștii de ziua a șaptea cred...*

Oscar Cullmann, unul dintre cei mai respectați teologi protestanți ai secolului nostru, deschidea cartea sa revoluționară *Nemurirea sufletului sau învierea din morți* cu observația că, dacă am întreba pe creștinii din jur cu privire la soarta omului după moarte, așa cum este înfățișată în Noul Testament, „cu foarte puține excepții am primi răspunsul: Nemurirea sufletului. Și totuși, această idee larg răspândită este una dintre cele mai mari erori ale creștinătății”. C.S.Lewis, cel mai influent apologet creștin, ne reamintește că, dacă avem suflet nemuritor, nu mai poate fi adevărat că Domnul Hristos a fost cel dintâi care a înfrânt moartea și nici nu a fost nevoie ca El să forțeze o ușă care până atunci fusese încuiată. În cartea sa *Minunile*, el argumentează că, „dacă oamenii de știință ar fi reușit să demonstreze 'supraviețuirea' după moarte și să arate că învierea a fost un asemenea caz, atunci

ei nu ar susține credința creștină ci, dimpotrivă, ar contrazice-o.” David Myers și Malcolm Jeeves (*Psihologia prin ochii credinței*) conchid: „În loc să disprețuim trupul ca fiind cel care ne umple cu patimi, dorințe, temeri și cu tot felul de iluzii și nebunii, cum declara Socrate, creștinii privesc trupul ca pe templul Duhului Sfânt. În adevăr, noi nu avem corp, ci suntem corp, corpuri animate de minte.” (pag.30).

Să trecem la un domeniu al practicii religioase, cu o mare semnificație pentru adventiști: zecimea. Nu numai că adventiștii au fost disprețuiți pentru această practică, socotită dovada de necontestat a legalismului lor și rămășiță a „legii vechi”, dar cei care se gândeau la posibilitatea de a accepta predicarea adventistă au fost înspăimântați cu privire la dezastrul financiar pe care-l vor aduce asupra casei lor dacă vor deveni adventiști și vor aduce zecime.

Dar probabil că vom auzi mai puțin aceste învinuiri străambe. Revista bisericii lui Dumnezeu (pentecostale) din România, *Cuvântul Adevărului*, din ianuarie 1995 conține un raport al seminarului, desfășurat la Băile Felix între 7 și 9 decembrie 1994, cu tema „Punând pe Dumnezeu la încercare prin zeciuială”, cu participarea a peste 150 de pastori, presbiteri, diaconi, studenți. Prelegerile au fost susținute de către pastorul american Al.Taylor, care este și autorul unei cărți cu același titlu, tradusă în românește și tipărită în 5000 de exemplare. Revista amintită publică de asemenea și un interviu, luat autorului de către pastorul Cristian Roske, redactorul șef al revistei *Cuvântul Adevărului*. Iată câteva fragmente:

Întrebare: Seminarul despre zeciuială, precum și cartea dvs. au stârnit un mare interes în rândul pastorilor veniți aici din toată țara. Puteți să ne spuneți cum ați ajuns la realizarea acestora?

Răspuns: Mulți pastori din SUA, care au participat la cursurile cu

acest subiect, m-au încurajat să le public... Astfel, un curs mai amplu a avut loc în 1991. În acest fel, foarte mulți oameni au început să-L pună pe Dumnezeu la încercare prin zeciuială.

Întrebare: Ați întâlnit și împotrivitori când propovăduiați zeciuiala?

Răspuns: Satana totdeauna a stat împotriva zeciuiei, pentru că de aici pornesc foarte multe binecuvântări în viața celui credincios. Dar nimeni nu poate să combată această învățătură care este bazată temeinic atât pe Vechiul, cât și pe Noul Testament. Majoritatea însă a primit-o cu entuziasm și ne vin tot mai multe mărturii minunate ca urmare a aplicării ei.

Întrebare: Există unii care spun că, o dată cu venirea Domnului Isus, zeciuielele au încetat. Ce ne puteți spune în legătură cu acestea, ținând seama că Isus este sfârșitul Legii?

Răspuns: Trebuie să corectăm o părere greșită. Zeciuielele nu au apărut o dată cu Moise, cu Legea, ci mult mai înainte, o dată cu Melchisedec (Gen.14,20), Moise îmbrățișând mai târziu acest mare adevăr. Domnul Isus a confirmat învățătura, făcând referiri la ea (Mat.23,23). Apostolul Pavel a subliniat și el importanța susținerii materiale a slujitorilor (1 Cor.9,13.14).¹¹

În emisiunea sa din 19 februarie a.c., Radio Vocea Evangheliei (Alianța Evanghelică) din București cita (fără să considere că mai este nevoie de comentarii) textele atât de familiare nouă din Maleahi 3,10-12. Era de așteptat ca ascultătorii să se conformeze. Doar așa spune Biblia.

Domeniul cel mai semnificativ pentru schimbarea atitudinii lumii creștine față de ceea ce adventiștii au predicat în ciuda opoziției rămâne stilul de viață. Astăzi ne este greu să prindem amploarea acestei schimbări, după un secol de progres al medicinei. Acum un secol, medicii mai recomandau pacienților de plămâni să fumeze, fumul țigării având proprietăți liniștitoare. Dar acum, în societățile occidentale, reclamele pentru țigări au dispărut aproape complet, iar fiecare pachet de țigări poartă avertismentul privind efectele

(continuare în pag. 18)

"Și paharul meu este plin de dă peste el"

Zilele trecute, un coleg pastor mi-a povestit următoarele: Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, am susținut un program religios la penitenciarul din Craiova, la care a fost invitată conducerea penitenciarului. Întâlnirea s-a desfășurat într-o manieră plăcută, cu excepția unui moment mai jenant pentru noi. După program, am împărțit câte un pachet cu hrană. Îi aveam în vedere pe cei ce urmau regulat întâlnirile noastre săptămânale și care se declarau adventiști. Dar pe lângă aceștia au mai venit și alții, noi. Așa s-a făcut că șase dintre noii-veniți au rămas fără pachet. Cred că știți ce înseamnă un pachet cu hrană pentru un deținut.

Negăsind o soluție imediată, mi-a venit în minte un gând. M-am apropiat de comandant și i-am șoptit: „Vreți să facem un test?” Nedumerit, comandantul a aprobat, fără să înțeleagă prea mult ce aveam de gând. Așa că m-am ridicat și cu glas tare am zis: „Fac un apel fraților noștri - bineînțeles mă adresam deținuților. Câțiva dintre noii veniți nu au primit pachet, pentru că s-au terminat. Este cineva între voi care ar putea renunța la pachetul lui în favoarea noilor veniți?” S-a făcut liniște, cadrele erau foarte surprinse și așteptau răspunsul. După câteva momente, un număr de deținuți, mai mare decât necesarul, a țâșnit în picioare spunând tare: „Cedez eu, frate, cedez eu...” Am fost impresionat, nu mă așteptam la un răspuns atât de prompt. Lângă mine comandantul, uimit, spunea: „Incredibil, domnule, incredibil; știți că ăștia sunt în stare să se sfășie și pentru o bucată de hârtie? Ce ați făcut, domnule pastor, din ei?”

„Evanghelia, domnule comandant, nu noi!”

Azi e timpul și spațiul plin de aceeași chemare. E nevoie de cineva

care să cedeze o fărâmă din timpul său, o clipă de zâmbet pentru noii-veniți. E nevoie de cineva să cedeze la sine, la prisosul lui, pentru a întâmpina cu inima deschisă pe cei ce sunt chemați din Babilon să vină. Este cineva dispus să cedeze?

Cu ocazia unei treceri prin capitală, am avut o discuție cu un bucureștean din cartierul Crângași. Aflând că sunt adventist, mi-a spus că are o părere bună despre biserica mea. L-am întrebat cum a cunoscut biserica noastră. După ce s-a gândit puțin, căutând cu mintea în sertarele trecutului, mi-a spus că, de fapt, nu a cunoscut biserica, ci doar pe unul dintre membrii bisericii.

„Pe vremuri, când aveai biserica lângă podul Grant, a fost o perioadă în viața mea când am mers deseori acolo. Eram singur, pentru că îmi pierdusem familia într-un accident. Când tristețea îmi apăsa sufletul și știam că era zi de slujbă, mă îmbrăcam și mergeam acolo.

La intrarea în sala de întâlnire era un bătrânel, domnul Vasilescu, mi-amintesc bine numele, și ori de câte ori urcam scările, mă întâmpina cu multă bunăvoință și își lua timp să discute cu mine. Mă simțeam foarte bine. Nu înțelegeam prea bine ce se spunea de la tribună, dar discuția cu el mă liniștea. De multe ori mă duceam doar cu scopul de a vorbi cu el. Totdeauna mă încuraja și cred că, dacă nu mi-am pus capăt zilelor, aceasta i se datorează lui. N-am înțeles de ce făcea lucrul acesta pentru mine și cum de ceda la timpul și problemele lui stând cu mine, încurajându-mă.

Mi-amintesc ce trist am fost când, în primăvara aceea, cam pe vremea cireșelor, m-am dus de câteva ori și nu l-am mai întâlnit. De atunci n-am mai fost. M-am mutat în Ardeal și abia acum un an m-am întors în București.”

Ce frumos, când cineva știe să ofere! Aceasta l-a deosebit pe Iov de contemporanii săi și i-a dat dreptul lui Dumnezeu să Se laude cu el.

„Scăpam pe săracul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin. Orbului îi eram ochi, și schiopului picior. Celor nenorociți le eram tată și cercetam pricina celui necunoscut” (Iov 29,12.15.16).

„Iubirea lui Hristos, dovedită prin servire neegoistă, va face pentru îndreptarea răufăcătorilor mai mult decât sabia sau instanțele judecătorești.”

Cine ajunge copil al lui Dumnezeu prin credință trebuie să se sotatească pe sine ca o verigă în lanțul aruncat pentru salvarea oamenilor și una cu Hristos în planul Său de har, pentru a ieși cu El să caute și să mântuiască pe cei ce sunt pierduți” (Divina Vindecare, pag. 70).

Ce frumos, când cineva știe să cedeze timp pentru bătrânii uitați, căldură pentru sufletele înghețate, hrană pentru cei de la „drumuri și garduri”. E sfânt să te oferi pentru o nouă evanghelizare, să cedezi mobilier pentru o nouă comunitate. E dumnezeiește să părăsești biserica pentru care ai muncit și dăruit, rudele și prietenii și să te stabilești într-o localitate străină, pentru a răspândi solia celor ce n-au auzit-o.

Este înțelept să știi când și la ce să cedezi!

În curând, mulțimi fără număr vor ști cum să cedeze, pentru ca solia celor trei îngeri să scoată tot grâul din lanul de neghină, iar „comandanții” acestei lumi să spună: „Evanghelia, domnilor, Evanghelia rămâne și putere, și lumină”.

Este cineva dispus să cedeze?

Virgil Peicu,
președintele Conferinței Oltenia

Speranța adventă și valorile spirituale

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă“ (Col. 3,1-4).

1. Cel înviat va reveni

„Isus Hristos este Domnul“ (Fil. 2,11 u.p.). Prin această mărturisire de credință, apostolii exprimau relația dintre învierea, înălțarea, mijlocirea și revenirea glorioasă a Domnului nostru Isus Hristos. *Noi trebuie să redescoperim puternicul adevăr că „Isus Hristos este Domnul!“* El este în acțiune. El vine în curând! Duhul Său este cu noi și în noi. Biruința lui Isus asupra morții și prezența Sa în noi le numim „nădejdea slavei“ (Col. 1,27 u.p.). Nu suntem orfani, nici într-un vid al necredinței.

Dacă Hristos este Domnul și dacă ne-a înviat din păcatele noastre, atunci putem mărturisii că „ne-a pus să ședem în locurile cerești“ (Efes. 2,6). Cei care au înviat împreună cu El și umblă după lucrurile de sus (Col. 3,1) știu că El vine în curând.

Vorbim despre un eveniment care încă nu s-a întâmplat, dar avem un „deja“. Învierea și înălțarea Sa „la dreapta Măririi“ constituie garanția revenirii Sale. Dacă trebuie să mai așteptăm, nu contează, de vreme ce Hristos domnește. El ne face părtași la biruința Sa. Ca Domn al nostru, ne face puternici în credință și fericțiți.

Hristos nu va lăsa lucrurile așa cum sunt. N-a adus o jertfă atât de mare în zadar. Cum să ne lase într-o

Adalbert Orban

lume supusă păcatului și morții? *A venit pentru noi, S-a jertfit pentru noi și va reveni pentru noi.* Încrederea noastră în El cuprinde și credința în revenirea Sa.

2. Viața noastră ascunsă cu Hristos în Dumnezeu

Întreg Noul Testament este străbătut de ideea rămănerii noastre în Hristos, adică „în Domnul“. Istoria mântuirii nu devine istoria noastră decât dacă umblăm cu Hristos. Răstignirea și învierea noastră împreună cu El (Gal. 2,2) constituie, într-un anume sens, o dublă substituție. Dacă suntem în Cel ce Și-a dat viața pentru noi, atunci viața noastră este, de fapt, viața Lui. *El ni S-a dăruit în moarte și dorește să ni se dăruiască și în viață* (Rom. 4,25; 5,10). Substituția are atât aspect juridic, cât și existențial. Nu noi trăim, ci El trăiește în noi. Astfel, viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Col. 3,3).

Apostolul Pavel privea viața creștinului ca un tot. Nu o diviza în momente liturgice și non-liturgice. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voas-

tră o slujbă duhovnicească“ (Rom. 12,1).

Slujba duhovnicească a noului legământ nu se limitează la un loc sfânt și la un timp sfânt, ci *viața noastră în întregime trebuie să fie o „slujbă duhovnicească“*. „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl“ (Col. 3,17). Armonia din familiile noastre (v. 18-21) și lucrările cotidiene pe care le împlinim „ca pentru Domnul“ (v. 23) sunt continuarea serviciului de cult. Ele sunt prelungirea laudei aduse lui Dumnezeu în momentele liturgice. „Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră“ (v. 16). Este greu să cânti aceste cântări și să faci altfel.

Distincția dintre credință și fapte este abuzivă. *Adevărata închinare se înalță la Dumnezeu și, în același timp, coboară în faptele de zi cu zi. „Înălțarea“ și „coborârea“ creează starea de advent.* Aceasta este perspectiva escatologică a vieții noastre ascunse cu Hristos în Dumnezeu. Când citim Psalmii și imnurile din Noul Testament, care sunt aclamații liturgice (vezi 1 Petru 2,21-24; 1 Tim. 3,16; Evr. 1,3; Col. 1,15-20;

Fil. 2,5-11; Ioan 1,1-14), să ne aducem aminte că viața noastră în fiecare clipă este o slujbă duhovnicească, în așteptarea fericitei nădejdi (Tit 2,13).

3. Fericita nădejde dă sens valorilor spirituale

„Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Rom. 15,13).

Așteptarea revenirii lui Hristos modelează sistemul nostru de valori spirituale. Să ne referim la câteva dintre ele:

a) Nădejdea. Fericita nădejde este diferită de speranța omenească, redusă la o simplă dorință sau urare. Isus Hristos a murit și a înviat, pentru ca noi să fim socotiți neprihăniți. Nădejdea noastră are o temelie sigură, divină. Slujind Dumnezeului nădejdi, ne însușim un mod de gândire în care domnesc pacea, bucuria și încrederea în viitor. Situațiile critice ale vieții nu ne duc la disperare. „Hristos deschide pentru noi”, spunea Teilhard du Chardin, „un orizont care cântă”. Nu ne temem de ziua de mâine, nici de cele mai aspre încercări, căci Isus revine și va pune capăt istoriei păcatului.

Prezența Marelui nostru Preot în Sfânta Sfințelor din Templul ceresc și mijlocirea Sa pentru noi constituie ancora sufletului nostru (Evr. 6,19-20). Având în suflet nădejdea aceasta, altfel îi privim pe oameni și lucrurile din jur. Nădejdea adventă este granița dintre omul cel vechi și omul cel nou în Hristos. Ea trasează hotarul dintre biserica lui Hristos și lume.

Biblia definește nădejdea ca încredere în Dumnezeu, prin care ne încredințăm Lui, ne prindem de brațul Său atotputernic și suntem în pace sub protecția Sa (Iov 11,18; Ps. 9,10; 22,8-9; 40,4; Prov. 22,19; Is. 26,3 etc.). Nădejdea se referă și la refugiul pe care-l căutăm în Domnul. De asemenea, prin nădejde înțelegem așteptarea încrezătoare a îm-

plinirii făgăduințelor lui Dumnezeu (Ps. 13,5; Prov. 10,28; 11,23; Ps. 33,18-22; 42,5; 119, 114-116; 130, 6-8).

Prima și a doua venire a lui Hristos suplimentează conținutul și forma nădejdi. Prin credința în El suntem socotiți neprihăniți și intrăm într-o stare de har sinonimă cu nădejdea slavei (Rom. 5,1-2). Această stare înseamnă curaj, entuziasm și bucurie.

b) Dragostea. Nădejdea adventă întărește credința și dragostea (Col. 1,4-5). Apostolul Pavel le scoate în relief pe acestea trei, spunând că ele rămân, iar cea mai mare dintre ele este dragostea (1 Cor. 13,13).

Credința se sprijină pe ceea ce a făcut deja Dumnezeu; nădejdea se sprijină pe ceea ce va face Dumnezeu, iar dragostea este ceea ce trăim între credință și nădejde. Revenirea lui Hristos dă sens iubirii.

Trăim într-o lume a necredinței. Cei răi domină. Se pare că iubirea a pierit în clocotul lumii păcatului. Când oferi iubire, te poți aștepta la ură. Prin săvârșirea binelui devii dușman al celor ce fac răul. În această lume ostilă valorilor spirituale, nădejdea dă consistență iubirii. Nădejdea ne ajută să credem că iubirea va birui în final. Iubirea devine biruitoare pe aripile nădejdi. Sperând, iubim până la capăt. „Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Cor. 13,8). Nu va pieri, căci Isus vine!

c) Mângâiere în suferință. Fericita nădejde devine mângâiere în suferință. „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom. 8,18). Apostolul suferise înainte să scrie aceste cuvinte, și urma să mai sufere pentru Evanghelia lui Hristos. În comparație cu slava viitoare, el privea înrăutățirile de aici „ușoare” și „de o clipă” (2 Cor. 4,17).

Omul credinței, când compară pe cele prezente cu cele viitoare, plasează punctul de referință în cele veș-

nice (v.18). Copiii lui Dumnezeu sunt „împreună-moștenitori” (gr. *synkleronomoi*), „împreună-suferitori” (gr. *sympascho*) și „împreună-proslăviți” (gr. *syndoxazo*) cu Hristos (Rom. 8,17).

Viața pământească a lui Isus a trasat calea de la suferință la slavă. Calea nădejdi noastre are aceeași direcție (1 Petru 4,12-13). Caracterul Domnului Isus se descoperă în noi mai ales în încercări (1 Petru 5,10).

Anticiparea slavei viitoare ne susține în necazuri și suferințe. Nădejdea noastră vie se îndreaptă spre „moștenirea nestricăcioasă și neîntinată ... păstrată în ceruri pentru noi” (1 Petru 1,3-4).

d) Evlavia însoțită de mulțumire. „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig ... Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1 Tim. 6,6,8).

Nădejdea slavei ne determină să dăm o valoare relativă bunurilor acestei lumi. Bogăția și cetățenia noastră sunt în ceruri (Fil. 3,20). *Toate lucrurile le măsurăm cu unitățile de măsură ale Împărăției lui Dumnezeu.* Ne folosim de lumea aceasta ca și cum nu ne-am folosi de ea, „căci chipul lumii acesteia trece” (1 Cor. 7,31).

Păcatul lui Balaam, Acan, Iuda ș.a. continuă să ruineze vieți și familii. Renunțarea la evlavie în favoarea bunurilor și plăcerilor trecătoare este un semn al sfârșitului (2 Tim. 3,1-5). Apostolul Pavel îl îndemna pe Timotei să fugă de aceste lucruri și să caute (lit. să urmărească cu perseverență) valorile spirituale: neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blândețea (1 Tim. 6,11).

Bogăția cea mai mare este evlavia, care „are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Tim. 4,8). Mulțumirea pe care ea o aduce în suflet nu poate fi găsită prin bani, plăceri și renume. În timp ce iubirea de bani duce la necredință și multe chinuri, evlavia ne păstrează „fără prihană și fără vină până la arătarea

Domnului nostru Isus Hristos" (1 Tim. 6,14). *Speranța adventă transformă modestia, mulțumirea și condițiile grele în instrumente ale modelării caracterului pentru slava viitoare.*

e) Sfințenia. Conceptul sfințeniei cuprinde multe aspecte. În contextul acestui articol reținem sensul de consacrare spirituală deplină și continuă. Sfințirea ca proces și sfințenia ca stare exprimă adevărata pregătire pentru întâmpinarea lui Hristos.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin, și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos" (1 Tes. 5,23).

Nu stă în puterea noastră să ne sfințim; ceea ce se cere din partea noastră este supunerea față de Dumnezeu și împreună locuire cu Hristos prin Duhul Său:

„Noi suntem tot așa de dependenți de Domnul Hristos pentru a trăi o viață sfântă, după cum este mlădița dependentă de viță pentru a crește și a aduce roadă. Despărțiți de Hristos nu vom avea viață. Singuri nu vom avea putere să rezistăm ispitei sau să creștem în har și în sfințire" (*Calea către Hristos*, p. 69).

Sfințirea cuprinde întreaga noastră ființă. „Pe deplin" și „întregi", din 1 Tes. 5,23, traduc expresiile *holoteles* (din *holos*, „întreg" și *telos*, „țintă") și *holokleros* (din *holos*, „întreg" și *kleros*, „parte"). Cu alte cuvinte, *Dumnezeu urmează să Se proslăvească pe Sine în ființa noastră întreagă și astfel să ne pregătească pentru slava Sa veșnică.*

f) Adevărul și frumosul moral. „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească" (Fil. 4,8).

Adevărul nu se limitează la veritate. Conceptul biblic al adevărului derivă din caracterul lui Dumnezeu.

„Adevărat" înseamnă tot ceea ce este sănătos din punct de vedere moral și spiritual, tot ceea ce este supus lui Hristos, căci El este „calea, adevărul și viața" (Ioan 14,6).

În acest context, „vrednic de cinste" înseamnă vrednic de a fi venerat și respectat; „drept" înseamnă curat, inocent, fără reproș; „curat" înseamnă puritate în gândire, simțiri și fapte; „vrednic de iubit" este tot ceea ce ne apropie de Dumnezeu; „vrednic de primit" este ceea ce se armonizează cu idealurile creștine, „faptă bună" (gr. *arete*) înseamnă excelență morală, iar „orice laudă" (gr. *epainos*) se referă la ceea ce poate fi aprobat și laudat după criteriul adevărului și frumosului moral.

Fericita nădejde dă valoare fiecărui moment din viața noastră.

Înainte de a prezenta aceste virtuți, apostolul Pavel atrage atenția cititorilor epistolei sale că „Domnul este aproape" (Fil. 4,5 u.p.). Această parolă (cuvânt de ordine) este convingătoare când o rostim însuflețiți de virtuțile cerești.

g) Răvnă în slujirea Evangheliei. Așteptându-L pe Isus, suntem stăpâniți de aceleași simțăminte care-L determină pe El să vină. Prin slujire anticipăm și pregătim revenirea Sa.

Comunitatea adventă este o comunitate escatologică. În ea pregestăm bucuriile viitoare. Starea de advent o trăim ca pe o dorință ca Hristos să revină și ca pe o bucurie că încă pot fi salvate suflete.

Timpul așteptării noastre este vremea slujirii grabnice. *Zelul nostru este alimentat de „gelozia" Domnului, care ne vrea pentru Sine cu o iubire veșnică.*

La capătul dinspre cruce al drumului mântuirii, Isus slujea cu un profund simțământ al urgenței (Ioan 9,4). La sfârșitul acestei căi ar trebui să simțim mai mult urgența slujirii.

Cuvântul ne îndeamnă să răscumpărăm vremea (Ef. 5,16). În piețele din Orient cumpărătorii se târguiau mult și pierdeau timp. Cu cât un produs era mai valoros și tentant, cu atât târgul se lungea. Ei doreau să obțină mult, investind cât mai puțin.

În privința Împărăției lui Hristos, Pavel ne recomandă un procedeu opus. Cu cât Împărăția este mai valoroasă și atrăgătoare, cu atât mai repede să căutăm să intrăm în posesia ei. Mai ales că prețul cel nespus de mare l-a plătit Hristos. Să nu zăbovim, deci, ci să răscumpărăm vremea!

Mărturia dată altora este o altă formă de a răscumpăra vremea. Pentru o mărturie plină de succes Dumnezeu ne-a dat darurile Duhului. Prin ele suntem sarea pământului și lumina lumii (Mat. 5, 13-16).

Credem în iminența revenirii Domnului nostru Isus Hristos. Fericita nădejde dă valoare fiecărui moment din viața noastră. Fără această convingere nu am cunoaște adevărata spiritualitate creștină. Fără gândul întâlnirii cu Hristos ne-ar absorbi lumea păcatului.

În lumina speranței advente, „osteneala noastră nu este zadarnică" (1 Cor. 15,58). În zguduitoarele evenimente ale vieții, avem pace și certitudine. Puterea celui rău o știm învinsă și în curând Hristos va fi totul în toate. Nu avem nevoie de iluziile acestei lumi, ci avem făgăduințele lui Dumnezeu „nespus de mari și scumpe" (2 Petru 1,4 p.p.). Despre ele mărturisim împreună cu Hristos.

Când noi mărturisim suma lor, spunem: „*Hristos este Domnul!*"

Când Hristos mărturisește cuprinsul lor, El spune: „*Iată, Eu vin curând!*" Amin.

Adalbert Orban, decanul Institutului Teologic Adventist, predă teologia sistematică

Jertfa de seară

„În clipa când se aducea jertfa de seară“ (1 Regi 18,36).

Expresia este simplă, redând momentul zilei când Ilie aduce jertfa pe care Dumnezeu a onorat-o: când se aducea jertfa de seară, Ilie a înălțat remarcabila și provocatoare sa rugăciune, în culmea unei tensiuni care ținuse tot Israelul cu suflul la gură.

Jertfa necurmată, de dimineață și de seară, era unul dintre cele mai importante momente ale zilei, dar cel mai ades avem relatări în legătură cu jertfa de seară.

Acesta era un timp solemn. Întreaga națiune, după experiențele unei zile, era prezentată înaintea Domnului ca popor al Său deosebit. Pe calea aceasta se înnoia legământul de ascultare și de supunere față de singurul Dumnezeu adevărat. Seară de seară, prin mielul fără cusur, ei mărturiseau credința lor totală în Isus Hristos. Întâlnirea de la jertfa de seară pecetluia fiecare zi cu o declarație de devotament și de dragoste față de El.

Jertfa era însoțită de împăcarea de dinainte de apusul soarelui, pentru ca jertfa să le fie primită. Mântuitorul a legat de ocazia jertfei cunoscutul sfat din Matei 5,23,24, iar Pavel pune ca hotar al oricărei neînțelegeri sau mâinii, apusul soarelui.

În clipa când se aducea jertfa de seară, Avraam a primit asigurarea divină cu privire la eliberarea din robia egipteană a urmașilor lui. Când se aducea jertfa de seară, mielul care reprezenta pe Isus a scăpat din mâna preotului.

Ce privilegiu deosebit oferă până acum clipa aceasta! Ne reamintește de altarul familial, atât de necesar astăzi ca și pe vremea lui Ilie și a lui Pavel.

Ce se întâmplă în nenumărate familii astăzi, când se aduce jertfa de seară? Este adunarea cea mai importantă a tuturor. Copiii povestesc despre lecțiile de la școală, părinții au ocazia să le reamin-

tească despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu în pâinea cea de toate zilele și în ocrotire, iar tinerii învață lecții prețioase din istoria mântuirii. Ce atmosferă curată și caldă! Isus este acolo să-i binecuvânteze pe toți cu ocazii de neuitat. Familia se consacră lui Dumnezeu, reîntărind legământul de ascultare și de supunere. Într-o lume fără Dumnezeu, când se aduce jertfa de seară, familia creștină dă mărturie de apartenența ei. Ea este a lui Isus Hristos, aparține familiei celei mari pentru care a murit Isus.

Știu vecinii că un creștin autentic începe și încheie ziua cu Dumnezeu? Au avut ei vreodată ocazie să participe la aceste „priveliști din cer“? Întră ei în preocupările clipei când se aduce jertfa de seară? Le-ai adresat vreodată invitația în acest cerc atât de plăcut și de deosebit? Clipa când se aduce jertfa de seară este o cale de a oferi acestora o priveliște de neuitat a privilegiilor și bucuriilor pe care Dumnezeu le acordă celor ce se tem de El.

Însă acest moment este concurat de alte chemări. Programul de actualități, filmul serial, mese rotunde, „Ceaiul de la ora 5“, alte și alte lucruri interesante. În fiecare seară, în jurul clipei când se aduce jertfa de seară, facem față unor provocări care uneori par prioritare față de programele spirituale. Ce alegem? Cine pune stăpânire pe clipa când Dumnezeu a programat să I se aducă numai Lui închinare? Satana a pus în lucru toate mijloacele și tehnicile pentru a înrobi pe oameni și a-i aduce sub steagul lui. Ar fi tragic ca tocmai aceia care așteaptă să trăiască cu Isus o veșnicie, să se depărteze de căile cele vechi de comunicare cu Dumnezeu și să permită ca mintea, timpul și căminul să le fie invadate de in-

truși care răpesc din devotamentul lor față de Dumnezeu cerurilor și să ducă, până la urmă, la o împărțire a inimii.

Ce se întâmplă la tine în cămin, în clipa când se aduce jertfa de seară? Se aduce o jertfă? Cui? Față de cine îți manifesti atașamentul total? Cine este subiectul meditației tale? Cine are prioritate pentru acel timp? Este Isus cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în toate?

Nu uita că ai intrat în legământ cu Dumnezeu și El Își ține legământul, iar confirmarea lui o faci în fiecare dimineață și seară. Nu este la voia întâmplării că acești concurenți neloiali bat totdeauna la ușă. Isus, de asemenea, bate la ușă. Cui deschizi?

Jertfa de seară așteaptă să fie adusă. Timpul este stabilit. Dumnezeu este prezent în clipa când se aduce jertfa de seară. Tu unde ești? Ai cumva o altă întâlnire?

A venit vremea ca să readucem în căminele noastre solemnitatea și bucuria în clipa când se aduce jertfa de seară. Tot poporul Domnului, de la cel mai mic până la cel mai în vârstă, bărbați și femei, să se adune iarăși în jurul altarului Domnului. Căci zilele lui Ilie al sfârșitului se derulează astăzi cu grăbire, aducându-ne pe neașteptate înaintea deciziei finale: Până când vreți să oscilați între două păreri? Ori Domnul Dumnezeu, ori Baal. Unul din doi va primi jertfa noastră din clipa de seară. Altarul lui Dumnezeu trebuie reparat, căci zace în ruine; al lui Baal nu. Să te ferească Dumnezeu ca momentul când se aduce jertfa de seară să te găsească prosternat înaintea Baalului modern care a intrat în casă. Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.

Vă scrie fratele vostru,

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române

3D dialog direct deschis

Cum va trata Dumnezeu pe copiii lipsiți de putere intelectuală?

Păreră mea este că, atât cât înțeleg eu caracterul lui Dumnezeu și puterea Lui, viitorul acestor copii va fi hotărât de alegerea personală a părinților, întocmai ca în cazul copiilor care merg la odihnă de la o vârstă fragedă. Alegerea părinților de a se consacra lui Isus va determina decizia Cerului ca, la venirea lui Isus, copilul să le fie redat în depline facultăți fizice și psihice. Dumnezeu are puterea de a reface și un sistem nervos degradat, chiar dacă în starea actuală, de păcat, celulele nervoase distruse nu se mai reface.

O singură problemă mai rămâne: acest copil să fie crescut în spiritul dragostei, cu atenție și răbdare, iar Dumnezeu va răsplăti efortul depus de părinte.

Mihaela-Corina Bucur,
Oltenița

Există mai multe categorii de handicapați mental. Unii sunt doar oligofreni. Ei se comportă ca niște copilași și Dumnezeu le va cere după cât le-a dat, dacă ei nu îngroapă acel singur talent. În unele cazuri, memoria și personalitatea sunt serios alterate în urma unui accident sau în urma sclerozei. Unele cazuri implică o vinovăție personală, altele nu. Unii ajung cu mintea rătăcită pentru că mai întâi sufletul lor s-a rătăcit. Dar în Numele lui Isus există speranță de vindecare spirituală și psihică, chiar pentru aceștia.

Pavel arată că nu toți cei ce sunt fără lege (fără cunoaștere de Dumnezeu) au

aceeași soartă: cei ce păcătuiesc vor pieri fără a mai fi judecați după lege; iar cei care, în ciuda neștiinței de Dumnezeu, au dat pe față spiritul legii sunt mântuiți (Rom. 2, 12-16). Ellen White ne spune că pruncii nu vor fi pierduți și adaugă, despre sclavii care au murit în neștiință și păcătoșenie, că nu vor învia pentru pedeapsă (dar nici pentru fericire), în timp ce stăpânii lor vor primi pedeapsa întreagă pentru pierzarea și păcătoșenia sclavilor lor. Putem extinde cu atenție (și cu rezerva necesară!) aceste concluzii asupra cazurilor de deficienți mental.

Florin Lăiu,
Institutul Teologic Adventist

Sora mea Rodica, roagă-te cu copilul ca și cum ar fi sănătos; iubește-l și îngrijește-l, făcându-ți datoria de mamă. Restul este partea lui Dumnezeu, care NU face nici o greșală. „Ai curaj și nu te teme“.

Ecaterina Lascăr, Iași

Dificultatea de a răspunde unei astfel de întrebări este întreită, deoarece:

1. Nu e vorba de o întrebare retorică, ci de un semen, de care sunt legate serioase dificultăți privind prezentul și dureroase incertitudini privind veșnicia.

2. Întrebarea exprimă frământarea din inima unei mame, în care dragostea este confruntată de neputința, prin imposibilitatea de a găsi o mângâiere (nici) măcar dincolo de hotarele firii și vremelnice.

3. Nu găsim în Biblie un răspuns explicit pentru o asemenea întrebare.

Căutând un răspuns implicit, cred că episodul din Exod 12 ar putea apropria înțelegerii noastre răspunsul dedus din procedul lui Dumnezeu privind mântuirea copiilor mici. Aici Îl putem auzi pe Dumnezeu vorbind tuturor celor care sunt confrunțați cu o situație asemănătoare. Cu siguranță că, printre zecile de mii de întâi născuți, erau unii, născuți doar de câteva zile, săptămâni sau luni, unii dintre ei poate cu un handicap oarecare. Ce anume a garantat salvarea (mântuirea) lor? Puterea intelectuală a copiilor de a percepe mesajul divin sau exercitarea credinței de către părinți? Răspunsul este foarte clar.

Prin urmare, condiția esențială pentru salvarea unui procent important dintre copiii israeliți, neînstare să priceapă mesajul divin, a fost credința părinților.

Inspirația profetică spune următoarele: „Știu că unii s-au întrebat dacă vor fi mântuiți copiii mici ai unor părinți credincioși, deoarece caracterul lor n-a fost pus la probă... Eu răspund că, la fel ca atunci când Dumnezeu Și-a trimis judecățile peste întâii născuți ai egiptenilor, copiii vor fi acoperiți de credința părinților lor credincioși...“

Părinții și-au dovedit credința și implicit s-au supus instrucțiunilor transmise, iar credința părinților i-a acoperit atât pe ei, cât și pe copiii lor... Acesta este

un simbol pentru a arăta cum credința părinților se extinde asupra copiilor lor, acoperindu-i în fața îngerului nimicitor“ (*Selected Messages*, cartea 3, pag. 314).

Stimată soră Rodica, deși trecerea anilor va consemna dezvoltarea fizică a copilului tău, din punct de vedere intelectual el va rămâne tot un copil, puterea lui de discernământ moral și capacitatea de a alege între bine și rău vor fi caracterizate de infantilism. În cazul acesta, chiar dacă, biologic vorbind, va înainta în vârstă, așa cum fizic are nevoie în continuare de spiritul de sacrificiu și de grija mamei, din punct de vedere spiritual el poate și trebuie să fie „acoperit“ de credința ta, și va depinde de Mântuitorul prin propria ta dependență de El.

„Când vei sta în fața marelui tron alb, atunci lucrarea ta va fi arătată așa cum este... zilele de trudă neîntreruptă, de povară, tensiuni și neliniște sunt uitate, când vocea aceea, mai dulce decât muzica harpelor îngerești, va pronunța cuvintele: Bine, rob bun și credincios... Cu o bucurie inexprimabilă, părinții văd coroana, veșmântul și harpa date copiilor lor. Zilele de speranță și teamă s-au sfârșit. Sămânța semănată cu lacrimi și rugăciuni poate a părut semănată în zadar, dar recolta ei este strânsă în sfârșit cu bucurie. Copiii lor au fost răscumparați“ (*Tragedia Veacurilor*, pag. 568, 569).

Tot ce doresc este ca aceste cuvinte ale inspirației să te mângâie, să te întărească în prezent și să te umple de bucurie prin împlinirea lor într-un viitor care mă rog să înceapă cât mai curând.

Petre Danci, președinte,
Conferința Muntenia

Întrebarea pentru numărul următor:

Cum să cultivăm în sufletul copiilor noștri iubirea față de Dumnezeu?

Viviana Comorașu,
București

Documente oficiale privind recunoașterea bisericii

Constituția României prevede în **articolul 29 - libertatea conștiinței** că:

(1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrară convingerilor sale.

(2) Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.

(3) Culele religioase sunt libere și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii.

(4) În relațiile dintre culte sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de învrăjbită religioasă.

(5) Culele religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia. (...)

(6) Părinții sau tutorii au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine.

Din acest articol se constată că unul din elementele esențiale ale legislației în vigoare este acela al egalității depline dintre cele 15 culte religioase care funcționează în România; nu există biserici dominante sau privilegiate și biserici minoritare, discriminate pe criteriul numărului de credincioși sau al apartenenței lor etnice și confessionale.

În România, toate cultele își pot desfășura activitățile religioase fără nici un fel de restricție, potrivit propriilor tradiții, credințe, doctrine religioase și rituri specifice fiecăruia dintre acestea.

Prin **Legea 407/1946** publicată în Buletinul Oficial nr.126 din 03.06.1964, Confesiunea Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea este declarată ca fiind cult recunoscut de statul român, bucurându-se de deplină libertate de manifestare religioasă, având aceleași drepturi și obligații ca și celelalte culte religioase.

Articolul 2 al **Legii 407/1946** prevede: Cultul Adventist de Ziua a Șaptea funcționează în baza unui statut propriu de organizare aprobat de Ministerul Cultelor. Uniunile și Conferințele sunt recunoscute ca personalități juridice (articolul 13).

Legea 407/1946 reglementează încă viața și activitatea cultelor; însă, având în vedere că aceasta conține articole care nu mai sunt aplicabile în noile condiții sociale, se impune urgentarea votării de către Parlament a noii Legi a cultelor religioase.

În proiectul noii Legi a cultelor religioase, biserica noastră este numită Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, spre deosebire de Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, cum este numită în **Legea 407/1946**.

În armonie cu articolul 20 al **Constituției României din 1991**, „dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte” (alin.1). „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele pivoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale” (alin 2).

Putem concluziona: Confesiunea Adventiștilor de Ziua a Șaptea este biserică (cult), deopotrivă cu celelalte 14 biserici recunoscute de către statul român. Cultul și practicile noastre religioase sunt reglementate de **Legea 407/1946**, **Decretul 1203/1950** și Statutul de organizare și funcționare al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea. Aceste documente sunt acte normative la care se poate face referire pentru a ne apăra sau a ne susține anumite drepturi.

*Viorel Dima, director,
departamentul libertății religioase*

CONVOACARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România se convoacă oficial pentru zilele de 3-5 august 1995, la București.

Deschiderea va avea loc în ziua de 3 august, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Nelu Dumitrescu, președinte
Adrian Bocăneanu, secretar*

Adunarea Generală a Conferinței Muntenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru zilele de 7-8 august 1995, la București.

Deschiderea va avea loc în ziua de 7 august, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Petre Danci, președinte
Ioan Mocanu, secretar*

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru zilele de 10-12 august 1995, la Tg. Mureș.

Deschiderea va avea loc în ziua de 10 august, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Emilian Niculescu, președinte
Ernest Szász, secretar*

Adunarea Generală a Conferinței Moldova a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru zilele de 14-15 august 1995, la Bacău.

Deschiderea va avea loc în ziua de 14 august 1995, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Teodor Huțanu, președinte
Pavel Burlacu, secretar*

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru zilele de 17-19 august 1995, la Cluj-Napoca.

Deschiderea va avea loc în ziua de 17 august 1995, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Iosif Suciu, președinte
Ernő Gyéresi, secretar*

Adunarea Generală a Conferinței Banat a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru zilele de 21-22 august 1995, la Timișoara.

Deschiderea va avea loc în ziua de 21 august 1995, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Adam Engelhardt, președinte
Pavel Memete, secretar*

Adunarea Generală a Conferinței Oltenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru zilele de 24-26 august 1995, la Craiova.

Deschiderea va avea loc în ziua de 24 august, ora 9.00. Toți delegații sunt rugați să fie prezenți la ora anunțată.

*Viorel Peicu, președinte
Mihai Mohanu, secretar*

International Children's Care

- Sergiu, de ce împachetezi ciocolata și o pui în buzunar?
- O duc acasă, pentru mama.

Acesta a fost răspunsul pe care mi l-a dat un băiețel de patru ani, căruia fără nici o îndoială că îi place ciocolata!

Sergiu

O asemenea delicatessă este ceva foarte rar pentru el, probabil o dată sau de două ori pe an. Sergiu are încă nouă frați și surori și, chiar dacă tata muncește din greu, după ce plătește întreținerea la bloc, în lunile de iarnă nu mai rămân bani destui nici pentru cele mai elementare articole de hrană. Uneori, nu au la masă

decât pâine, iar spre sfârșitul lunii chiar și aceasta le lipsește. Sergiu face parte dintr-o familie creștină iubitoare, unde toți învață să aibă grijă unii de alții și să împartă între ei puținul pe care-l au. De aceea Sergiu, chiar atunci când a primit numai câteva pătrățele de ciocolată, a păstrat jumătate pentru mama. Chiar la patru ani, el își dă seama că mama rămâne câteodată flămândă pentru ca să ajungă mâncarea pentru frații și surorile lui.

Această mamă ne-a făcut să plângem atunci când a insistat să ne dea un cadou de la nuntă, la care ținea foarte mult și pe care îl păstrase cu grijă de-a lungul anilor, ca recunoștință pentru ceea ce putusem să facem pentru a-i ajuta familia.

Ați putea să-mi mai dați puțină făină ca să fac o surpriză pentru mama și să-i fac o prăjitură pentru ziua ei de naștere? Această întrebare a fost pusă de o fetiță care vine în locul mamei sale să primească ajutorul pe care i-l oferă ICC (mama face curățenie în diferite locuri pentru a asigura existența familiei). Mama poartă singură povara acestei familii. Părinții au divorțat în cele din urmă, după mulți ani de suferință și violență datorită unui soț alcoolic. Când am vizitat această familie în casa lor, mică și simplă mobilată, dar de o curățenie impecabilă, mama ne-a spus că fiica ei, deși foarte mică, vine singură la biserica adventistă, în fiecare Sabat, oricât ar fi vremea de aspră.

Toată filosofia de acțiune pentru ICC-România și pentru rețeaua ICC care este activă în lumea întreagă

Iubire și Cămin pentru Copii

constă în cuvintele *părtășie și dăruire*. Motto-ul nostru este:

I Isus mai întâi

A Alții pe locul doi

T Tu însuși pe ultimul loc

Cât timp S-a aflat pe pământ, Isus a folosit marea majoritate a timpului ajutând pe cei în suferință, fără discriminare, considerând că aceasta este cea mai bună cale de a demonstra iubirea Tatălui Său. Noi încercăm să facem la fel. Atunci când, uneori, vedem lacrimi de recunoștință și inimi mișcate de iubire, suntem bucuroși că avem privilegiul să fim canalul prin care acești copii ai lui Dumnezeu pot să fie aduși la o mai bună cunoaștere a Lui.

18 spitale, dispensare și case de copii au beneficiat de ajutor prin ICC

International Children's Care (filiala românească înregistrată ca *Iubire și Cămin pentru Copii*) lucrează în opt țări din lume, oferind ajutor într-o varietate de forme, tot ceea ce este necesar și stă în puterea noastră ca să sprijinim pe copiii care sunt în nevoie. Echipa noastră care lucrează aici este formată din asistente medicale și sociale, traducători, șoferi etc., pentru a împlini cu succes sarcina pe care ne-am asumat-o.

În cursul anului trecut, Dumnezeu a binecuvântat cu împlinire ICC România, pentru că am fost în stare să distribuim ajutoare a căror valoare se apropie de un milion de dolari, de care au beneficiat peste 2000 de persoane. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest privilegiu și privim spre viitor cu încredere și curaj, ca să atingem ținte și mai înalte, sub călăuzirea Sa providențială.

(Paula Leen, directorul programelor ICC-România)

Azilul Theodora

La Cluj-Napoca, cu o risipă de energie, devotament și sacrificiu cum rar se poate întâlni, fr. Szentagotai Lorant, medic, presbiterul comunității de limbă maghiară din oraș și directorul pentru sănătate al Conferinței Transilvania de Sud, a asigurat funcționarea unui cabinet de consultații medicale și psihologice (cu sprijinul soției sale, Aurora). În cei patru ani de la înființare, au fost consultați zeci de mii de pacienți și s-au distribuit tone de medicamente.

Acum, începând cu 15 decembrie, activitatea s-a extins cu un azil pentru bătrânii singuri și fără adăpost. Situat în aceeași clădire în care se află și cabinetul, azilul adăpostește în prezent trei bătrâne, cu vârste între 75 și 85 de ani, care au fost aduse din niște condiții inumane. Una dintre ele a fost găsită într-o șură, unde agoniza pe paiele umede.

Azilul este sprijinit de familia Theodora și Florin Stoica din Kowahl, Germania, de comunitatea adventistă Anaheim din California, Statele Unite, și de comunități adventiste din Conferința Transilvania de Nord, fiind formată o *Fundație de caritate Theodora* (Darul lui Dumnezeu).

Evenimentul a fost imediat remarcat în presa clujeană. În ziarul *Adevărul de Cluj* din 23 decembrie 1994,

Demostene Șofron, după ce arată că sursa de susținere financiară a acestui așezământ o constituie credincioșii adventiști din țară și din străinătate, spune: „La internarea în azil, subliniez acest lucru pentru a fi bine înțeles de toți, nu se pun condiții de religie, limbă, etnie, sex. Se urmărește un singur obiectiv: crearea unui cadru pentru un trai civilizat pentru bătrâni în suferință și sărăcie.”

Iar în ziarul *Mesagerul transilvan* din 29 decembrie 1994, Marius Focșanu scrie: „Azilul funcționează prin devotamentul sfânt al creștinilor adventiști, considerând aceasta atât un privilegiu, cât și o datorie.” Caracterizându-l pe promotorul acestui program, dr. Szentagotai, ca un „medic de o aleasă ținută profesională, prestigiu câștigat prin respect față de cel ce suferă și care, prin însăși umila lui prezență, te roagă să-l ajuți”, autorul îl citează: „Viața unui om poate fi asemănată cu o grădină. Acolo înfloresc iubirea, pacea, bucuria, bunătatea și credința. Iar dacă Tatăl ceresc duce o luptă energetică și permanentă împotriva buruienilor păcatului moștenit, atunci eu, ca medic, nu fac decât să mențin această grădină înflorită.”

Marius Focșanu încheie astfel articolul său: „Această speranță, născută pentru cel ce este singur, bolnav și trist, la capăt de viață, demonstrează că mai sunt oameni care se gândesc la oameni... La mulți ani, *Fundația Theodora*, ție și celor ce fac ca astăzi să exiști!”

Copiii din Burtonsville

Zâmbesc pentru dvs. Sharon și Verland, dintre profesori, și Mark și Brittany dintre elevii din Burtonsville

Ascultând știrile misionare din România în cursul trimestrului IV, care promovau colecta din Sabatul treisprezece pentru construcția Institutului Teologic din București, copiii de la școala primară a comunității adventiste New Hope (Speranță nouă) din Burtonsville, Maryland, Statele Unite, au făcut un plan.

De-a lungul întregului trimestru, ei au colectat monede de un sfert de dolar cu care să contribuie la acest proiect, adunând în total 52,75 dolari (circa 100.000 lei). Scrisoarea care ne anunță acest proiect este însoțită de fotografiile și de semnăturile profesorilor și ale celor 10 copii. Ei așteaptă cu nerăbdare vești și fotografii privind șantierul. Profesorii speră că aceasta este o cale de a transmite copiilor spiritul și viziunea misiunilor.

Programul caselor de odihnă. Casa de Pensii a bisericii anunță frățietatea adventă că, începând cu data de 1 iunie a.c., vor fi redeschise cele două case de odihnă ale bisericii - Sovata și Vatra Dornei.

Cei ce doresc să petreacă o vacanță plăcută sau să facă tratament în aceste stațiuni pot beneficia de cazare și masă la prețuri avantajoase la casele noastre de odihnă. Tratamentul se va face la baza de tratament a stațiunii.

Doritorii sunt rugați să se adreseze fratelui Ciucă Ioan, str. Plantelor nr. 12, sectorul 2, cod 70308, București - printr-o cerere scrisă, care să cuprindă următoarele date: numele și prenumele, domiciliul, numărul de telefon, comunitatea de care aparțin, stațiunea, seria preferată și numărul de locuri solicitate.

Menționăm că biletul de rezervare, conform solicitării dvs., va fi eliberat

în ordinea primirii cererilor.

În ce privește tariful informativ pentru cazare și masă, el este de 8000-9000 mii lei/zi/persoană. Tariful poate suferi modificări în funcție de evoluția prețurilor.

Programarea seriilor este următoarea:
1 iunie - 12 iunie (12 zile);
15 iunie - 27 iunie (13 zile);
2 iulie - 19 iulie (18 zile);
23 iulie - 3 august (12 zile);
7 august - 18 august (12 zile);
22 august - 31 august (10 zile);
4 sept. - 15 sept. (12 zile).

NET '95 - evanghelizare la scară continentală. În Sabatul din 18 februarie 1995 a început programul de evanghelizare NET '95, considerat cel mai curajos proiect pus la punct pentru Statele Unite.

Acesta constă într-o serie de prelegeri de evanghelizare, care se desfășoară în orașul Chattanooga, Tennessee, care se retrans-

mite prin satelit pe întregul teritoriu al Diviziunii nord-americane. În afară de recepționarea individuală a programului de către posesorii de antene parabolice, între 800 și 1000 de comunități s-au înscris să organizeze simultan serii de evanghelizare cu recepționarea transmisiei din Chattanooga, la care s-a adăugat elemente locale și mai ales părtașia specifică unor grupe mai mici de participanți.

Protagonistii programului sunt Mark Finley de la *It is Written* și Charles Brooks, care va răspunde la întrebările biblice.

Într-o convorbire telefonică cu evanghelistul Brad Thorp, atât de cunoscut și iubit în România, care face de asemenea parte din echipă, am aflat că primele serii ale campaniei au început cu o prezență foarte încurajatoare, de cca. 2500 persoane (proiectul nu a fost conceput ca o campanie de

proporții foarte mari, accentul fiind pus mai mult asupra unui număr cât mai mare de comunități care organizează serii proprii bazate pe programul retransmis prin satelit). De asemenea, primele vești privind programul din comunități sunt încurajatoare.

Fr. Thorp a folosit prilejul pentru a transmite cititorilor *Curierului Adventist* salutările sale și ale familiei.

Copaci ca aducere aminte a botezurilor.

Vă aduceți aminte de pietrele luate din albia Iordanului de către israeliții ajunși în siguranță în Țara făgăduită? În același spirit, fiecare elev care se botează la Școala adventistă din Monterey, California, plantează un copac în curtea școlii, ca aducere aminte a botezului.

(*Adventist Review*, 19 ianuarie)

ȘCOALA MISIONARĂ DE VOLUNTARI

Conferința Transilvania de Sud

Centrul Tg. Mureș

Absolvenți: Albert Istvan, Bodor Geza, Biro Andras Csaba, Csergedi Aniko, Dali Janos, David Rozalia, Biro Laszlo, Fogarasi Tibor, Gabor Demeter, Janosi Gyongyi, Ilyes Imre, Kiss Lorant, Moldvai Maria Magdolna, Molnar Katalin, Molnar Gyorgy, Porkolab Adam Vilmos, Szasz Edit, Tolvaj Edit, Zăbavă Emilia, Popovici Monica, Bec Traian, Bărsan Iuliu, Bordas Andrei, Bordas Nicolae, Brihan Mărioara, Brihan Silvea, Brihan Ștefan, Burca Rupert, Capră Sorin, Căldărariu Maria, Căținean Iacob, Cămpean Rodica, Co-coară Cornel, Gabor Iancu, Ghibut Petru, Graur Cristina, Graur Simona, Kiss Aurica, Lovasz Aurelia, Ludoșan Costică, Macavei Ioan, Macavei Ioana, Mihai Liliana, Morar Adriana, Olescher Ileana, Radeș Săvel, Sabău Sorin, Szabo Janos-Abafi, Șuteu Mărioara, Țanțar Claudia Narcisa, Urdă Alexandru Ioan, Vasii Beniamin, Vasile Alexandru.

Participanți: Albert Csilla, Abram Sandor, Bandar Judith, Barabas Ferenc, Dobai

Karoly, Farago Attila, Ferenc Tibor, Galaci Tibor, Gyorgy Daniel, Jako Mihaly, Jako Erika, Krisan Dezso-Oliver, Kovacs Peter, Molnar Liliana, Matyus Attila, Nagy Irenke, Papai Ferenc, Papai Helen, Pop Aniko, Raffi Mihaly, Szilagy Klara, Szilagy Tunde, Sandor Annamaria, Bența Remus, Bordaș Florin-Gabriel, Călian Corina, Călușer Amelia, Căținean Alexandru, Căținean Ana, Ganja Laura, Hărtăgan Eugen, Istrate Gizella-Melania, Ternea Daniel, Turc Daniela.

Centrul Brașov

Absolvenți: Albert Sandor, Alexe Emanoil-Dănuț, Alexe Manea- Monica, Barbu Maria, Besoagă Doralina, Besoagă Sorin, Brașoveanu Mircea, Bucur Ionel George, Burmichi Cristinel, Călugăru Liviu, Cofaru Angela, Cohut Ileana-Veronica, Culiță Eduard, Curteanu Daniel, Eros Gabriela, Enache Doru, Fekete Dezzo, Fejer Iluska, Găinar Ileana, Gedo Eva, Irimia Constantin, Isvan Traian, Ivan Odet, Jercău Vasile, Kerekes

Tunde, Maravela Crișan, Mitea Gabriela, Modiga Daniel, Moraru Romulus, Mustea Carmen, Martinescu Lucia, Petcu Maria, Rusu Constantin, Șelaru Viorica, Sinkler Ildiko, Szasz Karoly, Teresneu Gheorghe, Zgunea Smaranda Ioana.

Participanți: Abrudan Costică, Anghel Daniel, Anton Dumitru, Alexe Coca, Bobițiu Constantin, Bratosin Gențiana, Cojocaru Alin, Constantinescu Elena, Crăcănuș Mariana, Domokos Geza, Ghionea Cornel, Grama Lenuta-Carmen, Grigorieș Maria, Horja Aurelia, Ionescu Marilena, Laszlo Attila-Csaba, Măgureanu Maria, Manea Florin, Manolache Cristi, Moise Gabriel, Moldovan Liviu, Munteanu Adrian-Ioan, Munteanu Octavian, Muller Iosif, Nițu Cornelia, Pal Florica, Pascal Viorel, Radu Doina, Sasu Elena, Szekely Daniela, Tănăsoaia Nicoleta, Tănăsoaia Ervin, Teodorescu Ronana, Trifu Dorin, Tudose Florin, Trofin Nourăș, Popescu Sandu, Rusu Ion, Vornica Corneliu, Feodorie Matrona.

Sesiunea Conferinței Generale pe înțelesul tuturor

Ce se întâmplă la o sesiune a Conferinței Generale? Care este procesul de lucru ?

Titlul acestui articol s-ar putea să fie puțin derutant, pentru că sesiunile Conferinței Generale nu sunt prea simple și probabil că nu orice aspect al lor poate fi ușor înțeles. Totuși, ele nu sunt atât de complicate cum ar putea crede cineva. Nu este nimic misterios sau obscur în desfășurarea lor, ci regulamentele după care ele se desfășoară sunt la îndemâna tuturor, ca și informațiile de care delegații și vizitatorii au nevoie pentru o participare eficientă și cu un câștig spiritual.

Faptul că această sesiune se desfășoară în Europa determină o participare fără precedent din partea țării noastre. Potrivit regulilor de reprezentare, uniunea noastră este îndreptățită la 18 delegați. Aceștia sunt: slujbașii actuali ai uniunii (Nelu Dumitrescu, Adrian Bocăneanu, Viorel Dima, Lucian Cristescu, Aron Moldovan, Ion Buciuman, Lazăr Forrai, Beniamin Roșca), președinții celor șase conferințe (Petre Danci, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Emilian Niculescu, Iosif Suci, Adam Engelhardt), decanul Institutului Teologic Adventist (Adalbert Orban), un pastor reprezentând comunitățile de limbă maghiară (Szász Ernest) și doi membri laici (dr. Daniela

Dănău, profesoară la Școala adventistă postliceală Brăila, și Dan Costin, din comunitatea Roman).

Dar prezența românească la Utrecht va fi mult mai importantă. Un grup compact de cca 900 de persoane va avea statutul de vizitator. Între aceștia, beneficiind de un sprijin financiar combinat al diviziunii și al uniunii noastre, se vor afla pastorii și misionarii din întreaga țară, precum și unii dintre pastorii pensionari care au avut răspunderi importante în biserică în ultimii ani. Peste șapte sute de credincioși au făcut un efort financiar deosebit pentru a-și asigura, prin serviciul de organizare al sesiunii, cazarea și masa la Utrecht. Probabil că alții se vor alătura grupului românesc, venind cu resurse proprii.

Articolul de față dorește să-i ajute pe toți aceștia în ve-derea unei participări conștiente și folositoare, ca și pe cei care vor primi, pe diferite căi, informații de la Utrecht, pentru a le putea înțelege corect.

Ce-ar fi să începem cu un test ? Să vedem ce știm deja despre o sesiune a Conferinței Generale. Veți fi surprinși cât de multe lucruri știți ! Aveți apoi scurte răspunsuri la întrebări, pentru a vă verifica și a vă lărgi cunoștințele.

1 Cât de mulți delegați vor participa, cu aproximație, la sesiunea din acest an ?

- a. 1000
- b. 2000
- c. 2500
- d. 5000

2 Care se anticipează că va fi numărul total al celor care vor fi prezenți la această sesiune ?

- a. 10 000
- b. 30 000
- c. 50 000

3 În care trei domenii deciziile se iau numai prin votul Conferinței Generale în sesiune ?

- a. bugetul Conferinței Generale
- b. modificări în Manualul

bisericii

- c. organizarea de uniuni
- d. punctele fundamentale de credință
- e. schimbări în statutul Conferinței Generale

4 Cine conduce ședințele de lucru (adunările administrative) ale sesiunii ?

- a. președintele comitetului de numiri
- b. președintele Conferinței Generale (CG)
- c. secretarul Conferinței Generale
- d. vice-președinții CG

5 Adevărat sau fals: Statutul Conferinței Generale cere ca minimum 25% din delegații la o sesiune să fie laici.

- Adevărat
- Fals

6 Adevărat sau fals: În cursul ședințelor de lucru, orice delegat poate face propuneri de hotărâri direct din sală.

- Adevărat
- Fals

7 Adevărat sau fals: Cu excepția rapoartelor comitetului de numiri, toate punctele importante de pe agendă au fost deja discutate de către comitetul executiv al Conferinței Generale, care a formulat recomandări.

- Adevărat
- Fals

8 Care a fost ultima sesiune care a ales un președinte al Conferinței Generale din afara Americii de Nord?

- a. 1880 - George Butler
- b. 1922 - W.A.Spicer
- c. 1930 - C.H.Watson
- d. niciodată

9 Unde este programată sesiunea din anul 2000 ?

- a. New Delhi, India
- b. Toronto, Canada
- c. Sydney, Australia
- d. nu se fac pregătiri pentru o altă sesiune

10 Care a fost prima sesiune ținută după al doilea război mondial la care a putut participa iarăși o delegație oficială din România ?

- a. 1970 - Atlantic City, New Jersey
- b. 1975 - Viena, Austria
- c. 1990 - Indianapolis, Indiana

11 Care este limba oficială a sesiunii ?

- a. engleza
- b. engleza și germana
- c. engleza și spaniola

RĂSPUNSURI

1. **2500.** Numărul total de delegați oficiali este de 2650, dar nu fiecare diviziune va trimite numărul total de delegați la care este îndepărtată, datorită cheltuielilor mari. Fiecare entitate care trimite delegați suportă toate cheltuielile acestora.

Fiecare delegat are dreptul la un vot și are datoria să fie prezent la vot. Votarea se face prin ridicarea mâinii, prin voce sau prin vot secret.

2. **30 000.** Acestea sunt așteptările, considerându-se că mulți adventiști din Europa vor profita de ținerea sesiunii pe „terenul propriu”. Aceasta va fi mai puțin decât cei aproape 40 000 care au participat la Indianapolis în ultimul Sabat, dar mai mult decât cei 25 000 care au fost prezenți la New Orleans. Se vor asigura locuri în sală pentru vizitatori, care vor primi un ecuson pentru acces, iar delegații vor ocupa o secțiune distinctă a sălii.

Vizitatorii din România vor fi găzduiți chiar în incinta uriașului complex de conferințe Jaarbeurs din Utrecht, ceea ce va fi extrem de convenabil. Vizitatorii care doresc să meargă pe cont propriu vor putea întâmpina dificultăți extreme în ce privește găzduirea, deoarece toate locurile ieftine în această incintă sunt ocupate, ca și hotelurile (foarte scumpe, de altfel) pe o distanță de zeci de km. Parcarea va fi, de asemenea, foarte dificilă și costisitoare.

4. **B, D, și E.** Sesiunea Conferinței Generale este singurul for care poate decide modificări în *Manualul bisericii*, cele 27 de puncte fundamentale de credință și statutul Conferinței Generale.

Bugetul anual al CG se votează la Comitetul anual, înființarea unei uniuni se aprobă de comitetul CG la propunerea diviziunii respective. Înființarea unei diviziuni - cum a fost acum cinci ani, Diviziunea Euro-Asia - se face de obicei la o sesiune,

deși un Comitet anual are de asemenea dreptul să o facă.

Motivul pentru care anumite decizii se iau la nivelul sesiunii CG este asigurarea unității bisericii mondiale în chestiuni cruciale de doctrină și organizare.

4. **Președintele Conferinței Generale.** Este adevărat că vicepreședinții CG prezidează adesea ședințele de lucru împreună cu președintele CG care are autoritatea să conducă adunarea. Secretarul CG și secretariatul au răspunderea să scrie stenograma ședinței și versiunea prescurtată a discuțiilor în plen, care apare în *Adventist Review*, edițiile zilnice din timpul sesiunii. Președintele comitetului de numiri nu prezidează niciodată ședințele administrative, ci prezintă în fața delegaților rapoartele parțiale ale comitetului de numiri.

Ședințele administrative sunt programate de obicei dimineața și după-amiaza, iar timpul de seară este rezervat pentru închinare și rapoarte din diviziuni.

5. **Fals.** Nu există nici o prevedere a statutului CG privind procentajul delegaților laici. CG recomandă ca laicii să fie incluși în delegații, dar marea majoritate a delegaților sunt totuși angajați ai bisericii.

Unele uniuni (între care și a noastră) au prevederi privind proporția dintre pastori și laici la adunările generale proprii și ale conferințelor.

6. **Adevărat.** Este permisă formularea de propuneri direct din sală de către oricare dintre delegați în timpul ședințelor administrative - desigur, cu respectarea procedurii. Totuși, dacă un delegat propune o schimbare substanțială în documentul sau subiectul în discuție, mai ales cu privire la statut și regulamente, propunerea este de obicei transmisă unui comitet care o studiază și propune o redactare adecvată, pentru a economisi timp și a da garanția că documentele recomandate nu sunt schimbate de sală în mod impulsiv sau fără suficiență pregătire. Apoi

Ellen White, în mijlocul unui grup de delegați australieni, la sesiunea Conferinței Generale din 1909, ținută la Takoma Park

Sesiunea din 1975, Viena, a fost prima ținută în afara S.U.A.

documentul este retransmis ședinței pentru discutare și votare.

7. **Adevărat.** Fiecare chestiune importantă, cu excepția rapoartelor comitetului de numiri, a parcurs un traseu lung prin diferite comitete înainte de a fi pe agenda sesiunii. Fiecare punct de pe agendă a fost recomandat sesiunii CG de către unul din cele cinci comitete anuale care

au avut loc de la ultima sesiune a CG. Prin acest proces, membri ai bisericii, conducători ai bisericii și instituții pot să aducă diferite chestiuni în atenția bisericii mondiale în sesiune.

8. **C.H. Watson**, în 1930. Acesta a fost primul și singurul președinte al CG venit din afara Americii de Nord. Originar din Australia, având

experiență în domeniul finanțelor, C.H. Watson a ajutat extraordinar de mult biserica să parcurgă cu bine marea criză economică.

9. **Toronto.** Dacă Domnul Hristos nu revine până atunci, sesiunea din 2000 se va desfășura în Canada, la Toronto. Se urmărește o mai mare variație a locurilor de desfășurare a sesiunilor, pentru a oferi cel puțin o ocazie de participare celor mai mulți membri ai bisericii.

10. **Atlantic City, 1970.** La această sesiune au participat din partea României frații Ioan Tachici și Ioan Chiorăscu. Delegațiile din România fuseseră împiedicate să mai participe la sesiunile CG de la izbucnirea celui de al doilea război mondial.

11. **Engleza.** Sunt aranjamente ca delegații și vizitatorii care nu înțeleg limba engleză să beneficieze de un sistem de traducere la cască. Grupul românesc, fiind atât de numeros, va avea la dispoziție unul dintre canale, care acoperă întreaga arie a sălii.

Adrian Bocăneanu

(continuare din pag. 19)

Noi așteptăm Ploaia Târzie prin care Duhul Sfânt va acționa cu putere asupra poporului lui Dumnezeu; dar, din nefericire, cei mai mulți așteaptă într-un mod neglijent această manifestare. Duhul Sfânt nu lucrează la voia întâmplării și nici prin oameni sau instituții care nu știu că Dumnezeu nostru este un „Dumnezeu al ordinii și al rânduielii”, că El lucrează „după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”, și că „a dat daruri oamenilor”, „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos (bisericii)”, „care își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți (membru sau grup) în măsura ei” (Efes. 4,8-16).

Înțelegem că trebuie făcute planuri pentru ca fiecare membru,

fiecare grup și fiecare comunitate să poată sluji la întreaga capacitate acum, când știm că vremea este scurtă, că lucrătorii sunt puțini și că momentul istoric este solemn.

Având în vedere cele de mai sus, așa cum s-a prezentat în Declarația de strategie a Uniunii Române, în baza hotărârii Comitetului anual la care au participat doi delegați ai Diviziunii Euro-Africa și doi ai Conferinței Generale, Comitetul Uniunii promovează Proiectul de descoperire a darurilor și crearea unei bănci de talente, la care dorim să participe cu toată bunăvoința întreaga frățietate.

Astfel între 1 aprilie și 15 mai, în fiecare comunitate se vor distribui două formulare care urmează să fie completate. Primul conține informații de ordin mai general (date de identificare, profesie, aptitudini majore) și dorim, pe cât posibil, să

fie completat de fiecare membru. Al doilea, destinat celor ce vor să-și cunoască mai bine darurile, va fi un test de descoperire a aptitudinilor.

Formularele vor fi înregistrate pe computer în vederea prelucrării datelor. Aceste date vor folosi la promovarea și orientarea proiectelor, inițierea de cursuri și seminare de dezvoltare a darurilor, ca și pentru diverse studii privitoare la societatea adventistă.

*Viorel Dima, director,
departamentul isprăvniceii creștine*

(continuare din pag. 4)
ucigătoare ale tutunului.

Desigur, nimeni nu a ridicat un monument pentru propaganda curajoasă, solitară, a adventiștilor din ultimii 130 de ani, dar nici nu mai sunt priviți ca niște ciudățenii.

Până acum câțiva ani, studenții la medicină erau instruiți că singura dietă corespunzătoare se bazează pe carne și produse de origine animală. Acum, cele mai serioase instituții medicale recomandă o dietă vegetariană echilibrată, ca fiind perfect adaptată nevoilor organismului în cele mai diverse situații. Respingerea alcoolului și a cafelei, promovarea unei vieți active în locul sedentarismului, prudența în administrarea medicamentelor și preferința pentru medicina stilului de viață și cea preventivă sunt astăzi poziția-standard a specialiștilor și a oamenilor educați.

Aceste schimbări îmi spun ceva semnificativ:

1. Orice cauză bună se promovează pentru un timp în mijlocul opoziției și disprețului. Dar vine și o vreme a recunoașterii. Merită să lupti.

2. O promovare mai curajoasă și mai convingătoare a valorilor teologice și practice adventiste nu ar fi dus oare mai devreme la aceste rezultate? Câte suferințe și morți premature ar fi fost evitate în acest fel! Numeroase alte valori (perspectiva pozitivă asupra celor zece porunci, respectul pentru viața nenăscută încă și protecția celor neprivilegiați, etica muncii, castitatea premaritală și educația familiei, utilizarea cu discernământ a mijloacelor de comunicare în masă, etc.) așteaptă să fie proclamate în mod credibil și convingător. Nu va fi prea târziu când ne vom înțelege chemarea?

3. Din cauza întârzierii noastre, Satana a contaminat unele dintre cele mai de seamă valori încredințate nouă. Vegetarianismul și stilul de viață natural sunt aproape complet deturnate și compromise, în ochii publicului, de New Age și misticismul oriental. Protecția naturii este sclava politicianismului ieftin. Agresivitatea militantismului politic nu cruță nici o cauză care poate aduce aderenți de ocazie.

Din cauza aceasta, multe afirmații care par copiate din cărțile noastre trebuie privite cu multă circumspecție. Trebuie descoperit cine vorbește, pentru că limbajul este înșelător - în cea mai autentică tradiție babilonică. Dacă astăzi vom tăcea, mâine vom fi îngroziți să vedem cine vorbește.

4. Doctrina noastră, trăirea religiei și stilul de viață trebuie articulate coerent în jurul singurului centru legitim - Isus cel desăvârșit - și ancorate în cadrul unificator al marii lupte dintre bine și rău, dintre Hristos și Satana. Glasul distinct, inconfundabil al credinței cristocentrice va fi recunoscut și urmat de mii și mii.

5. Chiar atunci când trebuie să luptăm cu împotrivirea, să luptăm cinstit și cu iubire. Nu cumva, când mintea celor care astăzi se află pe alte poziții doctrinale va fi convinsă, amintirile pe care le au despre noi să se ridice ca o barieră de netrecut în calea lor! Este o răspundere teribilă să fii reprezentantul adevărului.

6. În sfârșit, mă întreb cum vom reacționa, atunci când vom auzi că adevărurile pe care le-am susținut singuri atâta vreme sunt proclamate mai clar și mai convingător de cei veniți în ultimul ceas. Sau atunci când atașamentul lor necondiționat, greu plătit, față de adevărurile tocmai descoperite, va fi o muștrare pentru noi, laodiceeni moderați... Vom accepta provocarea? Vom putea spune, ca și Ioan cel nobil, ei „trebuie să crească, iar eu să mă micșorez“?

De fapt, acesta este visul nostru de un secol și mai bine: „Acum razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut. Legăturile de familie, relațiile cu biserica sunt fără putere să-i mai țină. Adevărul le este mai prețios decât orice altceva. În ciuda unirii tuturor mijloacelor împotriva adevărului, un mare număr va lua poziție de partea Domnului“ (Tragedia Veacurilor, pag.561.562).

ab

25 martie

Ziua vizitatorilor Școlii de Sabat

După cum bine știm, Școala de Sabat ar trebui să fie cel mai eficient instrument de evangelizare. Ea este menită să-i atragă pe oameni la Mântuitorul lor și al nostru, făcându-i să se simtă „ca acasă“ în cerul Școlii de Sabat, să știe că sunt doriți, prețuiți, iubiți și întotdeauna bine veniți. În cerul cald al părtășiei creștine, ei vor învăța să iubească și să depună mărturie celor din jur despre dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile lor.

Sabatul de la 25 martie - Ziua vizitatorilor Școlii de Sabat - este un bun prilej pentru stabilirea de relații de prietenie cu cei apropiați nouă, prin invitarea lor la un program pregătit special pentru vizitatori, desfășurat în timpul destinat Școlii de Sabat și condus cu multă amabilitate și competență. Toate secțiunile Școlii de Sabat ar trebui să aibă vizitatori în grupele lor.

În *Curierul Adventist* din februarie 1994, s-a publicat un articol cu sugestii privind organizarea și desfășurarea programului din Ziua vizitatorilor Școlii de Sabat. Cititorul este rugat să consulte materialul respectiv. Domnul este gata să folosească orice prilej pe care I-l oferim pentru a binecuvânta și mântui pe cei pentru care a plătit un preț nemărginit. Să-I oferim aceste ocazii și la Ziua vizitatorilor Școlii de Sabat din anul acesta!

Aron Moldovan, director,
departamentul Școlii de Sabat

Se spune că mai mult de 90% din resursele creierului uman sunt în general nefolosite și că omul ar fi mult mai puternic dacă și-ar putea folosi creierul la întreaga capacitate. Tot astfel, în biserică, nu sunt folosite nici 10% din resursele ei. De exemplu, în campaniile misionare sunt implicați în general mai puțin de 10% din membri. Dar aceștia, la rândul lor, folosesc mai puțin de 50% din timpul pe care l-ar putea folosi pentru evanghelizare, timp în care majoritatea lucrătorilor implicați utilizează pentru această lucrare mai puțin de 50% din potențialul lor fizic, intelectual și afectiv. După o astfel de apreciere, biserica adventistă este implicată în evanghelizare cu cel mult 2,5% din potențialul său.

Și în alte domenii lucrurile stau aproximativ la fel. Singurul domeniu în care s-au făcut eforturi pentru a se stabili care ar fi numărul cadrelor este cel al sănătății și, cu toate acestea, încă nu se știe sigur câte cadre medicale avem în biserică. Se estimează că ar fi 160 de medici și 1000 de cadre medii. În nici un alt domeniu biserica nu-și cunoaște resursele pe care le poate folosi, iar membrii care pot face câte ceva nu au sentimentul, care dă siguranță și forță, că sunt parte dintr-un întreg puternic și că acționează într-un context, că sunt implicați într-o acțiune de anvergură și cu șanse foarte mari de izbândă.

Domenii esențiale din viața bisericii sunt trecute într-un plan secundar, ca de exemplu domeniul sanitar, care este destinat să fie forța bisericii, „brațul drept al soliei îngerului al treilea”. Putem să ne gândim la accentul care se pune pe acest sector al vieții, în general: cât și cum se învață, cât se susține sau se promovează, cât se crede. Să nu uităm, însă, că biserica este dotată în acest sens. Avem suficienți medici și cadre medicale, dar câți promovează stilul de viață specific advent și la câți li se oferă ocazia să se implice? Ne putem referi deopotrivă și la alte domenii

decât cel al sănătății. Scăparea preocupărilor esențiale într-un plan secundar și invadarea primului plan de către lucruri secundare, precum și concentrarea asupra altor domenii decât cele pentru care suntem dotați și chemați în mod deosebit pentru „ogorul Evangheliei” nu constituie doar o dovadă de isprăvnicie superficială, dar este și cauza rămânerii bisericii în domeniul mediocrității.

Ca biserică, ar trebui să beneficiem mai mult de forța unității pe plan național și internațional. Sunt încă în rândurile noastre șomeri, persoane care nu cunosc o meserie, care nu sunt capabile să-și câștige pâinea cea de toate zilele sau care trăiesc în condiții sub limitele umane. Sunt membri și familii care cu greu supraviețuiesc. Nu este suficient să existe serviciul de binefacere „Tabita” la nivelul fiecărei comunități sau serviciul ADRA la nivelul organizațiilor bisericești, care să asigure de azi pe mâine hrană și îmbrăcăminte celor nevoiași. Oamenii care sunt confrunțați cu greutăți materiale trebuie să fie ajutați nu doar să nu moară de foame, ci să fie învățați să trăiască pe picioarele lor, să știe cum să-și câștige și să-și administreze bine pâinea cea de toate zilele. Ne-am întrebat cum ar arăta biserica noastră dacă membrii s-ar ajuta mai mult între ei, dacă s-ar critica mai puțin, dacă i-ar înțelege mai mult pe ceilalți și le-ar acorda creditul necesar. Cum ar fi dacă, fără rezerve, oamenii de afaceri adventiști ar putea angaja pe membrii bisericii în societățile lor și dacă membrii s-ar oferi cu toată încrederea să se angajeze la patroni adventiști? Cum ar fi dacă oameni competenți ar iniția pe frații din zonele mai sărace și ar susține deschiderea unui sector de producție acolo? Probabil că starea materială și spirituală a fraților și a bisericii s-ar schimba, probabil că membrii noștri și biserica în general ar fi privită mult mai bine, nivelul societății respective ar crește și Dumnezeu ar fi onorat. Să

nu ne lăsăm ispițiți, sărăcia nu este o virtute, chiar dacă bogăția nu în-deamnă la pocăință. Echilibrul este necesar și în ceea ce privește binecuvântările materiale.

Dacă am mai vorbi și despre nevoia de a cunoaște în cadrul bisericii procentul tinerilor și vârstnicilor, bărbaților și femeilor, celor căsătoriți și necăsătoriți, al celor născuți în familii adventiste sau în familii aparținând altor confesiuni religioase, etc., am înțelege că se impune un sondaj, un studiu asupra populației adventiste, care să determine posibilitățile acestei mișcări chemate de Dumnezeu la o misiune așa de importantă pentru zilele din urmă. Un studiu care să fie un prilej pentru fiecare membru să se cunoască, să-și evalueze darurile și să-și exprime opțiunile cu privire la angajarea în marea lucrare a lui Dumnezeu. Un astfel de studiu ar prezenta și avantajul că ar da bisericii posibilitatea să orienteze realizarea unor proiecte acolo unde sunt resursele umane necesare. Un proiect agricol, o fabrică de alimente, un cabinet de consultații medicale sau juridice, un proiect de într-ajutorare sau de evanghelizare prin dezbateri de subiecte științifice în lumina Bibliei, un proiect de relații publice pentru influențarea opiniei publice și altele nu pot fi inițiate oriunde, la voia întâmplării și cu oricine.

Acum, în zilele din urmă, nu dispozițiile de la centru dau unitate și putere organizațiilor, ci crearea unei filosofii unice, unitare, stabilirea de obiective și informarea suficientă, ca fiecare membru interesat să știe ce vrea, ce e posibil și ce nu, cu cine se poate angaja și cu cine nu, ce se așteaptă de la el și ce de la alții, care sunt mijloacele pe care le poate folosi în îndeplinirea obiectivelor. Societatea de astăzi nu are nevoie de patroni, dar are nevoie de concertarea acțiunilor, de inițierea reacțiilor în lanț.

(continuare în pag. 17)

Oh, tinerii...

Un dialog necesar și permanent despre tineretul din biserică. Dileme și întrebări, răspunsuri și comentarii pe marginea preocupărilor actuale. Motive de îngrijorare și dovezi de încredere, bucurie și speranță.

Numărul din februarie al Curierului ne întârșează o fotografie a Centrului de Tineret Rucăr, jud. Argeș. Care este semnificația acestei imagini?

Aceasta este întruchiparea unui vis de ani de zile, și anume dorința de a avea un loc special pentru tineret. Numeric și ca potențial, acesta ocupă un loc majoritar în biserică, dar nevoile sale specifice nu pot fi împlinite integral în locașul de închinare. Astfel se face simțită nevoia unui centru special.

Debutul a fost făcut în urmă cu patru ani prin amenajarea incintei de la Idicel (Mureș). Anul trecut a fost pus în funcțiune un nou loc destinat programelor pentru tineret la Solca, jud. Suceava.

Proprietatea prezentată în numărul trecut este cea mai importantă inițiativă în acest domeniu. Situată la 10 km amonte pe râul Dâmbovița de la km 78 al drumului național Pitești - Brașov, în apropierea localității Rucăr, aceasta aspiră la titlul de centru național, prin facilitățile pe care le prezintă. Proprietatea constă dintr-un teren de 1,5 hectare, un bloc alimentar finisat, așa cum se vede în planul apropiat din fotografie, și un spațiu de cazare pentru cca 150 de locuri, construcția din planul îndepărtat. Proprietatea este dotată cu apă curentă, încălzire centrală, energie electrică și canalizare. Se află în stadiul de proiectare refacerea acoperișului, precum și o viitoare sală polivalentă, necesară atât întrunirilor sociale, cât și pentru instruire și închinare.

Pentru a putea intra în funcțiune, se cere echiparea corespunzătoare a blocului alimentar, precum și refacerea spațiului de cazare și echiparea lui. Multe speranțe și visuri se leagă de acest loc pe care sperăm ca tinerii să-l îndrăgească, împreună cu cadrul natural al zonei de un pitoresc surprinzător.

Tot în numărul trecut am aflat că interesul tineretului nostru față de standardele bisericii este un motiv de bucurie, dar că avem și motive de îngrijorare. Care sunt datele concrete pe care ne putem baza când se fac asemenea afirmații?

Atunci când ne referim la starea tineretului din biserică, nu este suficient să ne exprimăm convingerile și aprecierile personale. Este nevoie de ceva mai consistent și mai convingător. Oricât am fi de bine intenționați, cunoștințele noastre și experiența personală sunt destul de limitate. Este necesară o cercetare care să ne ofere date mai cuprinzătoare.

Un asemenea studiu există. În ultima vreme au fost făcute mai multe studii de acest fel asupra tineretului din biserică. Unul dintre acestea, numit în mod semnificativ *Valuegenesis* (nașterea valorilor spirituale), a devenit o inepuizabilă sursă de inspirație pentru cercetători și pedagogi interesați. Pe baza unui chestionar cu 500 de întrebări, peste 15 000 de persoane au fost întrebate despre o sumedenie de amănunte privind viața spirituală și comportamentul tineretului din biserică. În principal au fost urmărite două direcții: maturitatea credinței personale și loialitatea față de biserică. Pe baza acestor date, putem spune că avem motive serioase de îngrijorare, dar și de bucurie și speranță.

Aceste date se referă la tineretul adventist din altă parte a lumii. Ce știm, mai sigur, despre tineretul din România?

Conducerea departamentului de tineret studiază posibilitatea introducerii proiectului *Valuegenesis* și în țara noastră, dar există o serie de impedimente legate de fonduri, dotare și resurse umane. Sperăm însă ca acest vis să devină o realitate în curând. În așteptarea acestui experiment, s-a întreprins un studiu pregătitor, folosind un chestionar redus la esență, având ca model pe cel de tip *Valuegenesis*. Chestionarul nostru conține numai 20 de întrebări și a fost aplicat pe patru grupe de tineri, reprezentând diferite zone ale țării. Deși este departe de a fi un instrument profesional, perfecționat, experimentul permite totuși o serie de concluzii interesante.

La întrebarea: „În ce măsură crezi că biserica adventistă nu trebuie să-și coboare standardele morale?“, două grupe reprezentative din zone foarte diferite ale țării au răspuns 100% afirmativ. Celelalte două grupe nu s-au situat decât cu unul sau trei procente mai jos. Acesta este un motiv de bucurie și speranță, întrucât datele se bazează pe afirmația personală a individului, și nu pe observația externă, generală.

Un alt motiv de bucurie îl constituie interesul față de religie. La întrebarea: „În ce măsură religia este cel mai important lucru din viața ta?“, între 97% și 93% au răs-

---

O reînviore a predicării și practicării iubirii necondiționate și a harului pare să fie o primă necesitate a amvoanelor și a bisericilor noastre.

---

puns că religia este cel mai important lucru din viața lor. Dacă s-ar compara acest rezultat cu un grup martor de tineri din afara bisericii, cu siguranță că diferența ar fi izbitoare. Deci, un alt motiv de bucurie adus de băieții și fetele noastre.

Ce păcat însă că nu la toate întrebările tinerii noștri au dat răspunsurile cele mai bune. De exemplu, întrebarea: „În ce măsură ești satisfăcut de experiența ta religioasă?“ a primit răspunsuri surprinzător de slabe. Două grupe, reprezentând zone foarte diferite ale țării, au marcat doar 58 de puncte din 100 posibile, în timp ce celelalte două se ridică cu greu cu încă 15 sau 25 de procente. Sigur că exigențele spirituale ale tineretului nostru față de sine sunt foarte mari. Ei nu se mulțumesc cu realizări ieftine și acest lucru îi face să resimtă ca o neîmplinire experiențe care pentru alții ar fi foarte mulțumitoare. Dar, cu toate acestea, rezultatele slabe obținute la acest punct ne determină să gândim cu maximă seriozitate la sursele de neîmplinire spirituală care îi afectează destul de îngrijorător pe tinerii noștri.

Dacă este adevărat că, într-o proporție destul de mare, tinerii noștri nu își găsesc împlinirea în modul de practicare a religiei personale, care este explicația acestei suferințe?

Bine zis! Lipsa de bucurie în experiența religioasă arată o reală suferință. Cauzele care produc această frustrare sunt adesea destul de profunde și nu întotdeauna ușor de identificat. Cercetătorii care au lucrat la proiectul *Valuegenesis* s-au confruntat cu situații foarte asemănătoare. Ei au elaborat un studiu aprofundat care a condus la câteva concluzii majore privind sursele de insatisfacție religioasă din rândul tineretului.

Ca și în datele obținute de studiul nostru, ei au observat că acel concept al harului autentic este în mod teoretic foarte bine acceptat, în timp ce experiența practică a îndreptării prin credință este insuficient reprezentată. Cu alte cuvinte, *teoria harului* este transpusă în practică printr-o experiență marcată de un *legalism* accentuat, ceea ce duce la frustrare.

Un al doilea izvor de neliniște se află în așa-zisa *spiritualitate fragmentată*. Potrivit acestui fenomen, religia este înțeleasă ca ceea ce are loc la biserică sau în legătură cu ea, în timp ce viața cotidiană se detașează de tot ceea ce este religios, supunându-se altei legități și practici. O asemenea discrepanță este o sursă de neliniște sufletească.

Un alt fenomen care afectează la fel de mult este *comunitatea segregată*. Aceasta presupune că tineretul este considerat un grup de membri cu drepturi restrânse și capacități reduse, fapt ce face să nu i se acorde același credit și aceeași responsabilitate ca și membrilor vârstnici. Această despărțire produce pagube de ambele părți. Pe de o parte, biserica este privată de o serie de servicii pe care tineretul le-ar putea oferi, iar tineretul suferă de lipsa de considerație și bucuria de a fi implicat la rând cu ceilalți membri ai bisericii. Aceasta adaugă o durere nouă la altele deja existente.

O a patra sursă de alienare a tineretului ține de *relația acestuia cu conducerea bisericii locale*. Adesea rolul conducerii este pur limitativ, pentru a stabili ce anume este interzis, precum și măsurile ce se impun în cazuri de abateri. Astfel, creativitatea și entuziasmul specific tineretului se lovesc de rezistența conducerii proprii biserici. Este de la sine înțeles că starea conflictuală este întreținută cu pagube de ambele părți.

Starea de lucruri descrisă nu ne poate lăsa nepăsători. Ce soluții practice se întrevăd?

Oricât ar părea de ciudat, o reînviore a predicării și practicării iubirii necondiționate și a harului adevărat pare să fie o primă necesitate a amvoanelor și bisericilor noastre.

Extinderea experienței religioase dincolo de zidurile bisericii și dincolo de ziua de odihnă săptămânală ar transforma în religie orice fapt cotidian, important sau lipsit de importanță, cu rezultatul că prezența divină ar binecuvânta fiecare clipă a fiecărei zile cu bucuria și entuziasmul unui creștinism sănătos.

Considerarea membrilor tineri ai bisericii ca cetățeni ai împărăției divine, egali în drepturi și privilegii, ar pune în mișcare resurse uriașe de potențial uman pentru slujirea eficientă a celor din jur.

Reorientarea conducerii bisericii spre făurirea de programe de lucru în care fiecare tânăr și vârstnic să aibă ceva de făcut și abandonarea rolului de paznici ai neprihănirii, în favoarea încurajării și întăririi celor slabi, ar face din biserică un loc fericit și prosper pentru fiecare.

Ion Buciuman,
director, departamentul tineret

Generalii Domnului

Oveche fabulă spune că era odată un câine care se lăuda mereu cu calitățile sale de alergător. Într-o zi a alergat după un iepure, dar nu a reușit să-l prindă. Ceilalți câini, care-l urmăriseră, l-au întrebat ironic cum se face că un câine atât de bun alergător nu a reușit să prindă un iepure. Răspunsul câinelui încolțit de această întrebare incomodă a fost: „Nu trebuie să uitați că iepurele a fugit ca să-și scape viața, în timp ce eu am fugit doar pentru un prânz“.

Succesul nostru în viață depinde de motivația noastră. Orice lucru, bun în aparență, poate fi făcut din două motive antagoniste (*Education*, pag. 190). Motivul care stă la baza unei fapte este cel care dă valoarea faptei respective (*Testimonies*, vol. 5, pag. 279).

Biserica adventistă de astăzi se distinge printr-o concepție bine definită cu privire la sănătate, precum și printr-o rețea întinsă de instituții de sănătate. Totul a început în urmă cu peste 130 de ani, mai precis în 1863, când Ellen White, una dintre fondatoarele bisericii adventiste, a avut prima viziune cu privire la sănătate. Ceea ce se știe mai puțin, poate, este faptul că multe dintre ideile și atitudinile care au stat la baza acestei concepții cu privire la sănătate „pluteau în aer“ în lumea occidentală, inclusiv în America de Nord, în ultima parte a secolului al XIX-lea. Nume ca Sylvester Graham, dr. James Jackson, Larkin Coles, William Alcott reprezintă tot atâția pionieri în domeniul sănătății din acea epocă. Dar ce s-a întâmplat cu

Dr. Constantin Dinu

toți aceștia? De ce s-a dezvoltat doar concepția adventiștilor, devenind o solie bine conturată, care a produs o rețea mondială de instituții medicale ce constituie una dintre minunile lumii religioase moderne?

Cum se explică faptul că, de la Sylvester Graham, de exemplu, n-au rămas decât biscuiții sau pâinea „de graham“, în timp ce biserica adventistă are un departament de sănătate la nivelul Conferinței Generale, o mulțime de spitale, de la cele mai simple „aruncate“ în diferite zone greu accesibile din Africa sau America de Sud și până la cele mai sofisticate de pe coasta de est sau de vest a SUA, o puzderie de „săli de tratamente“ și sanatorii, fabrici de alimente dietetice, școli de nursing și universități medicale și de științe fundamentale pentru sănătate, precum și mii și mii de specialiști în domeniul sănătății? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să analizăm puțin care este specificul doctrinei adventiste.

Iată în continuare trei aspecte particulare ale învățurii adventiste, care ar putea să ne ajute să înțelegem ce este unic în doctrina adventistă cu privire la sănătate sau, cu alte cuvinte, de ce aceasta „aleargă mai repede“ decât alte concepții asemănătoare.

1. Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul universului și al vieții.

Concepția populară este că există două lumi: lumea naturalului și a supranaturalului. „Atunci când se ocupă de legile materiei și ale naturii, mulți pierd din vedere, dacă nu chiar neagă, acțiunea continuă și directă pe care o exercită Dumnezeu. Ei consideră că natura acționează în mod independent de Dumnezeu, având în

ea însăși atât propriile ei limite, cât și propriile ei forțe care sunt la lucru. În mintea acestor oameni există o distincție netă între natural și supranatural. Naturalul este socotit a fi rezultatul unor cauze obișnuite, care nu au nici o legătură cu puterea lui Dumnezeu... Aceasta însă este o falsă știință; nimic din Cuvântul lui Dumnezeu nu susține această concepție. Dumnezeu nu-Și anulează legile, ci El lucrează continuu prin ele, folosindu-le ca pe niște instrumente. Aceste legi însă nu lucrează singure... Natura, prin procesele care se desfășoară, mărturisește despre o prezență inteligentă și o forță activă a unei Ființe care Își manifestă voința în toată lucrarea sa. Pământul nu-și dă rodul an de an în virtutea unei forțe originare, inerente în natură. Nici mișcarea de revoluție a pământului (în jurul soarelui) nu se desfășoară datorită unei forțe oarbe care acționează în mod automat în natură. Mâna puterii infinite este permanent la lucru pentru a călăuzi această planetă. Planeta noastră își menține poziția în mișcarea ei de rotație tocmai datorită acestei puteri a lui Dumnezeu, care se exercită în fiecare clipă.

Dumnezeul cerurilor este tot timpul la lucru. Prin puterea Lui vegetația înflorește, copacii se îmbracă în haina lor de frunze, iar florile se deschid. Fiecare picătură de ploaie și fiecare fulg de zăpadă, fiecare fir de iarbă, fiecare frunză, fiecare floare și fiecare arbust mărturisesc despre Dumnezeu...

Mecanismul corpului uman nu poate fi pe deplin înțeles; el ascunde mistere care dau de lucru chiar și celor mai inteligente minți. Bătăile inimii și succesiunea respirațiilor nu se desfășoară datorită vreunui mecanism care, odată pus în mișcare,

Articolul este destinat serviciului divin din Sabat dimineață, 11 martie 1995, „Ziua lucrării medicale misionare“.

își continuă mersul. În Dumnezeu noi trăim, ne mișcăm și ne avem ființa. Fiecare respirație, fiecare pulsație a inimii constituie o dovadă continuă a puterii unui Dumnezeu permanent prezent. Dumnezeu este Cel care face soarele să răsară ...” (*Testimonies*, vol.8, pag. 259.260).

În concluzie, Dumnezeu nu este doar Creatorul, ci și Susținătorul întregului univers, de la particulele care compun atomul și până la galaxiile de o însemnătate care depășește imaginația noastră. Orice formă de mișcare, orice formă de viață, oricare forțe care se atrag sau se resping se nasc și există prin vasta putere de Creator și Susținător a lui Dumnezeu...

Noi numim „natural” acel domeniu în care calitățile existenței se manifestă în mod obișnuit, repetabil, previzibil, permanent, cum ar fi contractiile inimii și respirația, înfloritul pomilor, mișcările planetelor pe orbitele lor, răsăritul soarelui etc. Noi observăm aceste fenomene, le descriem în tratate și desprindem legile care le guvernează. Prin „supranatural” noi înțelegem acele fapte care sunt neobișnuite și extraordinare și care, de obicei, presupun decizie, inteligență, creativitate, într-un cuvânt „miracole”. Aceasta nu înseamnă că ele nu respectă o lege sau o ordine a lucrurilor, ci doar că acea lege sau acea ordine nu este cunoscută de noi.

Nouă nu ne este prea greu să-L vedem pe Dumnezeu în spatele fenomenelor supranaturale și socotim că aceste fenomene nu pot avea loc fără intervenția expresă a lui Dumnezeu. În schimb, în domeniul naturalului, noi nu mai vedem necesară prezența și intervenția activă și permanentă a lui Dumnezeu. În special în ceea ce privește corpul omenesc, noi, de obicei, nu mai credem că pentru fiecare bătaie a inimii, pentru fiecare contracție a mușchilor, pentru fiecare reacție chimică din celulă mai este nevoie de influența activă a Creatorului și Susținătorului vieții. Chiar și procrearea noi o explicăm și o includem în acea sferă a naturalului din care Dumnezeu este exclus sau omis, în cel mai bun caz. Con-

cepția adventistă, fără a fi panteistă, îl readuce pe Dumnezeu în centrul creațiunii Sale nu numai ca „*primum movens*”, ci ca Susținător activ al întregului univers, „supranatural” și „natural”, și al oricărei forme de viață. „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți și voi” (1 Cor. 3.16.17).

2. Interrelația minte-corp și sănătate-caracter

Și aici, ca și în cazul „naturalului” și „supranaturalului”, concepția populară este neunitară, privind mintea ca fiind separată de trup (în contextul doctrinei și cultului nemuririi sufletului) și sănătatea corpului ca fără nici o influență asupra caracterului (de aici și libertinismul, îngăduirea oricăror obiceiuri de viață și cultul viciilor, legat îndeosebi de unele sărbători). Augustin susținea că Dumnezeu comunică direct cu sufletul omului, „suflet către suflet”, scurtcircuitând creierul omenesc care, după el, aparținea unui alt ordin al existenței. Ellen White susține însă că orice comunicare între Dumnezeu și om are loc prin intermediul creierului (care face parte din corp): „Nervii creierului, comunicând cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care Cerul poate vorbi cu omul și-i poate afecta viața interioară” (*Testimonies*, vol.2, pag. 347).

Dr. Jack Provonsha, profesor emerit de filozofia religiei și etică creștină la universitatea Loma Linda, scrie despre citatul de mai sus: „Dacă această declarație nu poate să ridice nivelul conștiinței noastre cu privire la răspunderea pe care o avem pentru sănătatea noastră, atunci nimic altceva nu va reuși să realizeze lucrul acesta. Corpul, inclusiv creierul, contează, și încă teribil de mult” (*Health 2000 and beyond*, pag. 12).

Și în ceea ce privește relația sănătate-caracter, adventiștii au o concepție integralistă unitară. Tot ceea ce dăunează sănătății nu numai că micșorează puterea fizică, dar are

tendența de a slăbi și puterile mintale și morale.

„Îngăduirea oricărei practici nesănătoase face ca omul să nu mai poată discerne clar binele de rău și, prin urmare, opoziția sa față de rău să devină mai dificilă, crescând pericolul eșecului sau al înfrângerii” (*Ministry of Healing*, pag. 128).

3. Motivația supremă pentru o viață mai sănătoasă trebuie să fie „slava lui Dumnezeu”.

Ca și în celelalte două aspecte discutate mai înainte, și aici viziunea populară este fragmentară și neunitară. Pentru ce sunt unii oameni în stare să alerge dimineața la ora 6, în costum de sport, chiar și pe ploaie, menținându-și astfel condiția fizică la un nivel corespunzător? Pentru ce țin ei un regim sărac în grăsimi, colesterol, dulciuri și sare? Pentru ce unii abandonează fumatul și fără planul de 5 zile, iar alții, ce-i drept mai puțin, renunță la băutura fără ajutorul Asociației alcoolcilor anonimi? Motivul principal este sănătatea, familia și, pe ultimul plan, poate, conștiința.

Ca și în alte privințe, adventiștii (cel puțin oficial, ca biserică) au aderat la principiul biblic expus de Pavel în 1 Corinteni 10.31: „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu”.

De ce țin adventiștii un regim deosebit, evitând cărnurile necurate, băuturile alcoolice sau cofeinizate, precum și orice fel de drog? Pentru „slava lui Dumnezeu”. Pentru ce o parte dintre ei a adoptat un regim mai radical de viață, având o dietă vegetariană sau lacto-ovo-vegetariană, practicând exercițiul fizic sub o formă sau alta, menținând echilibrul optim între activitate și odihnă, cultivând cumpătarea și optimismul și folosind din plin factorii naturali de mediu: aerul, apa și lumina soarelui? Ar fi bine să putem răspunde la fel ca la prima întrebare (spre slava lui Dumnezeu). Mă tem însă că motivul principal este același ca și al celor necredincioși (sănătatea) și că astfel nu vom „alerga” mai repede decât ei.

Vă rog să observați că acest al treilea aspect al concepției adven-

tiste (totul trebuie făcut având ca motiv „slava lui Dumnezeu”) decurge din celelalte două. Dacă Dumnezeu este prezent și-și exercită influența și în domeniul naturalului (corpul omului) și dacă între minte și corp, între sănătate și caracter, există relații atât de strânse, atunci tot ceea ce facem (chiar și activitățile obișnuite) va fi făcut având simțământul prezenței lui Dumnezeu și dezvoltând un caracter spre onoarea lui Dumnezeu. Aceasta este, de fapt, esența închinării: simțământul prezenței lui Dumnezeu și consecința acestuia - dezvoltarea morală. Aici este marea deosebire. „Dacă cineva vrea să se închine lui Dumnezeu, Creatorul, el va trebui în mod logic să respecte și creațiunea Sa, și în special corpul omului, care este coroana creațiunii. A abuza de creațiunea lui Dumnezeu este un afront care se aduce Creatorului. Nu am idee cât de mulți adventiști urmăresc sănătatea lor fizică și mintală ca o expresie a închinării lor față de Creator. Recunoscută sau nu, solia sănătății este o parte esențială a mesajului încredințat de Dumnezeu acestei biserici” (Jack Provonsha, *op.cit.*)

Cred că ne este mai ușor să înțelegem acum care este rolul doctrinei sănătății în întreita solie îngerească. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui care a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor” (Apoc. 14,7). Și corpul omului! „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu” (Apoc. 14,8 și 18,4) și din mijlocul stilului ei libertin și nesănătos de viață! „Dacă se închină cineva fiarei...” (Apoc. 14,9-11) și idolilor ei: pofta, lăcomia, beția, lenea, dezordinea și necurăția (Col. 3,5)...

Cred că ne este mai ușor să înțelegem acum și de ce adventiștii ar trebui să fie în față, alergând mai repede, ca să folosim o expresie din fabula de la început. Ei au o altă motivație. Ei aleargă, sau ar trebui să alerge după sănătate nu pentru un „prânz imediat” - sănătatea în sine și o viață mai lungă - ci din alt motiv,

pentru „viață” - slava lui Dumnezeu. La adventiști, sănătatea (căutarea sănătății) este un act de închinare spirituală: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească (o închinare spirituală)” (Rom. 12,1).

Aici este idealul: păstrarea sau respectarea sănătății ar trebui să fie un act de închinare spirituală (o slujire duhovnicească). Dacă am înțelege așa lucrurile, n-ar mai exista indiferență față de propria sănătate. La primele semne de boală, am merge la doctor și nu am aștepta până când boala ajunge în ultima fază, am apela la serviciile competente de sănătate și nu la vindecători dubioși de toate calibrele sau la metode zise naturale care, de fapt, sunt în foarte multe cazuri niște reminiscențe ale unui empirism medieval. Și dacă știința medicală nu ne mai poate ajuta, iar schimbarea stilului de viață este de multe ori tardivă, am practica ultima soluție recomandată de Iacov: ungerea, care este eminalemente un serviciu de închinare spirituală (Iacov 5,13-16).

Dar până să ajungem aici, dacă am înțelege că păstrarea sănătății este o slujbă duhovnicească, nu ne-am mai lăuda cu nerespectarea (călcarea) legilor sănătății în folosul lucrării Domnului (rezultat al împărțirii artificiale în natural, unde „nu există Dumnezeu”, și supranatural sau spiritual, unde „există Dumnezeu”, n-am mai găsi scuze de tot felul ca să nu schimbăm dieta, ca să nu practicăm exercițiul fizic și slăbirea în greutate, ca să nu respectăm orele de odihnă și ziua de odihnă, ca să nu urmărim o igienă corporală riguroasă, curățenia exemplară a locuinței și a locului de muncă, cumpătarea în viața intimă, aerisirea frecventă a dormitoarelor, n-am mai vorbi cu nepăsare despre „săritul” peste micul dejun și mâncatul între mese sau la ore târzii etc. etc. Într-un cuvânt, am abandona prejudecata că „oamenii mari (mai ales ai lui Dumnezeu) nu trebuie să respecte legile mici”.

Dar să ne apropiem de încheiere. În timpul războiului civil din SUA, generalul Lee, comandantul-șef, a trimis într-o zi vorbă generalului Jackson ca, data viitoare când va avea drum spre cartierul general, să treacă pe la el pentru a discuta o problemă de importanță nu prea mare.

Generalul Jackson a primit mesajul și imediat s-a pregătit pentru a pleca a doua zi. Trezindu-se foarte devreme, el a călărit 12 km până la cartierul general al lui Lee pe un viscol teribil și a sosit tocmai atunci când generalul Lee își încheia micul dejun. Foarte surprins, Lee l-a întrebat pe Jackson de ce a venit pe o furtună atât de mare. Generalul Jackson a răspuns: „Dar ai spus că vrei să mă vedeți! Cea mai mică dorință a generalului Lee este o poruncă supremă pentru mine!”

Isus a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele” (Ioan 14,23) și „Cel care are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14,21).

Ne-am obișnuit să împărțim legile în naturale și spirituale (sau fizice și morale), după cum împărțim și lumea în natural și supranatural și pe om în minte și corp, sănătate și caracter. Dar legile (poruncile) naturale (de sănătate) au același rang cu cele spirituale, fiind date de același Autor (*Education*, pag. 196). Și „cel care are poruncile Mele (atât cele spirituale, cât și cele naturale) și le păzește, acela Mă iubește”. „Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5,3). Interesant: alt motiv, altă percepție, altă performanță!

Ce credeți? Oamenii mari, generalii lui Dumnezeu, pot respecta legile mici? Stimați frați adventiști care împărtășiți credința adventă, „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu mai sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru; care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6,19,20).

Iată mica dorință a lui Dumnezeu, dar unde sunt generalii Domnului?